

Edebiyat Defteri

serdalgocmen -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
7 Őubat 2021 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

Taş (Öykü)

Yaylacık kasabasına bağlı kavaklı köyü adına yakışır biçimde üç tarafı ulu kavak ağaçlarıyla çevrili, bir yanı da güçlü akan dereye bakıyordu. Serin derenin kenarında özenle topladığı çakıl taşlarını yıkayıp, temiz bir mendille kurulayıp parlatıp, her yanı yamalı şalvarının cebine koydu. Geniş ceplerinin ikisi de taşlarla doluydu. Taşlar onun için tutkuydu, mutluluktu.

Her akşam üstü serinlikte Torosların Âdemoğluna armağanı yaz kış soğuk ve temiz akan çakıllı derenin kenarında, ormanda, dağlarda taş toplardı. En beğendiklerini ceplerine, diğerlerini köydeki evlerinin bahçesine kazdığı çukurda biriktirirdi. Taşlar onun için sanat, tutku ve hayatın anlamıydı. Çocukluğundan beri çok iyi taş atardı. Bu işte o kadar ustaydı ki dağdaki kekligi, daldaki güvercini, çayırdaki tavşanı onlarla avlar, yılanı akrebi onlarla öldürür, onlarla konuşur onlarla uyurdu. Onlar en büyük saldırı ve savunma silahı, en büyük eğlencesi ve güvencesiydi.

Köyün girişindeki yol ağzında yıkık evin yıkık duvarına oturup beklemeye başladı. Gözünde Süleyman'ı canlandırdı. Onu kovalayıp nasıl kafasını taşla yaracağını hayal etti. Dişlerini ve yumruğunu sıkıp, anlaşılmaz ürpertici sesler çıkarıp, zikir çeken Dervişler gibi sallanıp kendinden geçti. En güzelinden bir taş seçip temiz ve ütülü mendiliyle özenle parlattı.

Anası Hatça teyze titiz bir kadındı. Onu hep temiz ve ütülü giydirirdi. Her yanı yamalı şalvarı her daim ütülü ve temizdi. Ne de olsa hatça teyzenin sağ kalan tek oğluydu. Üç oğlundan ikisi bebekken ölmüş, bir tek o yaşamıştı. Babası Hacı Salih Efendi dindar ve çalışkan bir adamdı. Yetmişli yaşların ortasında olmasına rağmen her gün şafak vakti Bismillah'la uyanır, köyün camisinde namazını kılar, azığını alıp tarlasına giderdi. Akşam yatsıyı kılar uyurdu. Kendini bildi bileli böyleydi. Belki de bu yüzden dinç ve sağlıklıydı. Köylülerin oğluyla eğlenmelerine, dalga geçmelerine, çok üzülür;

“Etmeyin ümmeti Muhammet, günahdır. Rabbim Şahanımı böyle yaratmış günahına girmeyin evladınızdan bulursunuz.” Derdi.

Biricik oğluna sadece kendisiyle karısı Şahan derdi. Onun köyde ve kasabada lakabı Deli Şahandı. Şehirден uzak yemyeşil kasabanın yemyeşil köyünde sıkılan insanların eğlencesiydi. Herkes ondan hem çok korkar, hem dalga geçerdi. Korkmakta da haklıydılar. Şahanın sivri bir dağ gibi kel kafası vardı. Bu kafada hiç saç olmazdı. Babası mı keser yoksa doğuştan mı kel bilinmezdi. Daracık alnı, kalın birleşik kaşları, dikkatli bakınca uykuları kaçırarak kadar korkunç küçücük gözleri, kuş gagası gibi küçük sivri burnu, kocaman ağız ve kalın dudakları vardı. Bu yüzü bir gören bir daha unutamazdı. Bir ayağı kısa olmasına rağmen hızlı koşardı. Her zaman yere bakardı. Kimsenin yüzüne bakmazdı. Kimseyle göz göze geldiği, kimseyle düzgün konuştuğu görülmemişti. Sinirlenince ağzında gevelediği sesleri anasından ve babasından başka kimse anlamazdı. O sadece özenle topladığı taşlarına bakar, onları severdi. İnsanlar onun için değersiz bir varlıktı. Sadece anasıyla babasına değer verirdi. Taşlar onun en büyük sırdaşı, en samimi dostuydu.

Oturduğu duvardan köyün dışındaki okuldan gelen çocukların seslerini duydu. Uzaktan gözledi. Süleyman'ı bekliyordu. Süleyman okul çantası sırtında gülerек oynayarak geliyordu. Şahan kendini yıkık duvarın arkasına gizledi. Delikten bakıp Süleyman'ın yaklaşmasını bekledi. Mecburen buradan geçecekti. Burası köyün girişiydi. Cebinden çıkardığı pürüzsüz, oval, düzgün taşı atmaya hazırladı. Başkasını vurmak istemiyordu. Derdi Süleyman'laydı. Mutlaka intikamını almalıydı. Dün akşam habersizce yaklaşıp sopayla sırtından vurup evine kaçmıştı. Şahan, dünden beri sinirden yemek yememiş, sabaha kadar intikam ateşiyle yanıp hiç uyumamıştı.

Süleyman yaklaşınca Şahan kendini gösterdi. Duvardan bir panter gibi atladı. Çocuklar elinde taşla onu görünce her biri bir yana kaçtı. Şahan, hedef alıp taşı fırlattı. Taş koşan Süleyman'ın kafasının arkasında patladı. Süleyman'ın kulakları çınlayıp başı döndü, evinin yolunu unuttu. Çantasını atıp, can havliyle kavaklığa doğru kaçtı. Şahan, hem kovalayıp hem durmadan taş atıyordu. Taşların bazıları başına, sırtına, omzuna, çarpan Süleyman'ın kimisi de kulağının dibinden ısıklık çalarak geçiyordu.

Süleyman köyün en yaramaz çocuğuydu. Okulda sürekli zorbalık yapardı. Biraz iri ve tombul olmasından dolayı yaşlılarının gücü yetmezdi. Anasının babasının Şahan'dan uzak durmasını tembihlediği halde; Sürekli Şahan'la uğraşır, taş atar, vurur, kaçır dalga geçerdi. Hepsini habersiz ve sinsice yapardı. Şahan ondan öldüresiye nefret eder, gördüğü yerde taş atar kovalardı. Şahan için taş atmak; Tutkunun, isyanın, hırsın, öfkenin, mutluluğun tanımıydı.

Süleyman köyden epeyce uzaklaşıp ıssız ormanın içlerine kadar gelmişti. Kalın bir ağacın arkasına saklandı. Çok yorulup çok korkmuştu. Daha önceleri evine kaçıp kurtulmuştu. Ama bu sefer gafil avlanmıştı Şahan ona tuzak kurmuştu. Şimdi ne yapacak, nereye kaçacaktı? Sessizce ağlıyordu. Arkasındaki Şahan'ın bir ayağı kısa ve topal olmasına rağmen iyi koşardı. Gizlice bakınca elli metre ötede kendisine doğru gelen Şahanı gördü. Ardına baktı gelen giden yoktu. Onu şimdi kim kurtaracaktı? Koşacak dermanı da kalmamıştı. Çaresiz korkusuyla yüzleşecekti.

Şahan onu eliyle koymuş gibi buldu. Süleyman saklandığı ağaçtan çıktı. Yerden büyükçe bir taş aldı. Korkudan

ağlıyor, dizleri titriyordu. Taşı havaya kaldırıp;

“Gelme üstüme vururum. Babam şimdi gelecek seni dövcek”

O güne kadar kimsenin gözünün içine bakmayan Şahan, korkunç gözleriyle Süleyman'ın gözlerinin içine baktı. O güne kadar hiç düzgün konuştuğu görölmeyen Şahan;

“Elindeki daş; Doğal kaya daşı, Kayaladan dökülü, yumuşaktı, suya dayanmaz çebik dağılı, başka daş bulemedin mi atçak?”

Şalvarının cebinden bir avuç taş çıkarıp;

“Bak bunla çakıl daşı, derelede sulada olurla, suda şekil alırla, dümdüz sert parlak olurla, koley dağılmazla, attığını vurursun bunlala”.

Küçük Süleyman şaşkınlıktan ve korkusundan ne diyeceğini bilemedi. Az evvel kendisini öldürecek gibi kovalayan, acımasızca taş atıp başını yaran Şahan birden değişmiş akıllanmıştı.

Süleyman'ın her yanı ağrıyordu. Başından akan kanın sıcaklığını ensesinde hissediyordu. Şoka girmişti. Deli Şahan'ın konuşmalarına bir anlam veremedi. Birden kendilerine doğru koşarak gelen babasının sesini duydu. Babası Süleymanı kucaklayıp sarıldı. Şahan'a ağza alınmayacak küfürler etti. Şahan yine eskisi gibi korkunç küçük gözlerini kaçırıp, sivri başını eğdi. Hiç Konuşmadı. Hacı Salih amca hiçbir şey söylemeden Şahan'ı alıp gitti.

Süleyman babasına ve köylülere olan biteni anlattı. Kimse inanmadı.

Herkesin korkup eğlendiği, Deli Şahan'la Süleyman o günden sonra sırdaş oldular. Gizli gizli gidip taş topladılar.

Sizi gidi sizi (Öykü)

Badem bıyıklı, dini bütün, vatanperver, kutsal görev adamı eğitim müsteşarı Beytullah Bey bir yandan konuşup bir yandan iştahla ismarlanan kebabını yiyordu.

“Pişmiş domates biberi az koymuşlar, bilmiyorlar kuzum bu işi, sorsan herkes usta”.

Adana kebabıyla kuzu ciğerini lavaşla dürüm yaparken, yanında getirdiği solcu gazeteye göz gezdirdi.

“Şu yazdıklarına bak, ulan komünist özentileri, ulan anarşist vatan hainleri, aile terbiyesi almamışlar ki serseriler, Milliyetçi Muhafazakâr ailenin elinde yetişeselerdi böylemi olurlardı kuzum? Bütün suç ailelerinde canım, ha bide bu Gâvur ecnebi komünist ajanlar var ya, memleketimizdeki mekteplere talebe kılığıyla sızıp gençlerimize anarşiyi özendiriyorlar. Değil mi Ahmet Bey?”

Başucunda ayakta bekleyen Defterdarlık dairesi tahsildarı Ahmet Bey; zayıf, sıska, yarı kel, kaytan bıyıklı, yirmi beş yıllık hizmet süresini tamamlayıp emekliye ayrılmasına dokuz ay kalmış, az konuşan, sakin, mülayim bir adamdı. Müsteşar beyin küçük bakır sürahidenden yayık ayrıranını içip badem bıyıklarının elinin tersiyle silip geçirmesini bekledikten sonra;

“Valla ne yaparsınız, gençler kanları hızlı akıyor, bazen isyankâr oluyorlar beyim”

Sigarasını yakarken, Ahmet beye ince kurnaz bir bakış attıktan sonra; “Olur mu efendim? Bizde genç olduk. Başımız önde, imam hatipten eve, evden mektebe. Hocamıza, devletimize bir yanlımız oldu mu? Tahsilimizi tamamladık, sabrettik, mevki makam sahibi olduk hamdolsun.”

Ahmet Bey; müsteşarın lafı nereye getireceğini, biliyordu. Zaman kazanmak ve muhabbeti yumuşatmak için.

“Çay içer misiniz beyim? Bu dairenin çayı meşhurdur. Tavşankanı mübarek”.

“İçelim bakalım. Tek şekerli olsun. Eh Ahmet Bey ayakta kalma geç otur. Senin çocuklar nasıllar? Tahsilleri nasıl gidiyor?”

“İyidir beyim. İkisinin de dersleri iyi. Kız iki, oğlan son sınıfta. Bu sene mezun olacak inşallah.”

“Aynı okuldalar değil mi?”

“Evet, beyim, Türk Eğitimciler”

Çaycı çayları servis ederken bir süre suskunluk oldu. Ahmet beyin içine bir sıkıntı düştü.

Müsteşar içinden bir sonraki konuşacağı kelimeleri planlar gibi bir süre çay bardağına bakıp karıştırdıktan sonra;

“Mezun olacak diyorsun da, senin oğlan akıllı durmuyor. Yine olaylara karışmış. Rektörlükten yazı geldi. Kaç kere uyarılmışlar dinlememiş. Geçen cuma anarşist öğrencilerle rektörlüğü basmışlar. Polis müdahale etmiş. Nedir beyim senin oğlanın alıp veremediği? Baktım burs da alıyormuş. Daha ne istiyor? Derdi ne bunun? Sen baba olarak kulağını çekip konuşmuyor musun?”

“Konuşuyorum konuşmasına da beyim, beni dinlemiyor. Parasız eğitim, eşitlik, gösteri hakkı, düşünce özgürlüğü, falan filan diyor.”

“Bak sende anlıyormuşsun bu işlerden demek ki Ahmet Bey. Anlamasan bunları tekrarlarmısın? Sende destekliyorsun oğlanın düşüncelerini galiba”

“Yok, zinhar ben anlamam o işlerden beyim. Yirmi beş yıllık memurluk hayatımda hiç kimseye saygısızlığım, disiplinsizliğim olmadı. Çocuklarımı da elimden geldiği kadar iyi yetiştirdim”

“Biliyorum can cazım. Seni az buçuk tanırım. Dini bütün bir kardeşimisin. Memurluk geçmişinde bir gün bile rapor almamışsın. Yıllık izinlerinde bile gidip geliyormuşsun. Devletine milletine verdiğin hizmetlere minnettarız. Yoksa buraya gelmez, Rektörlüğün ricasını kabul eder, oğlunun okuldan uzaklaştırılmasını onaylardık. Ama ben ne yapıyorum? Koskoca eğitim müsteşarı, buraya ayağına gelip, durumu düzeltmeniz için mesai harcıyorum. Bu çocuk kime çekmiş. Konuş aklını başına alsın. Bak mezuniyetine de az kalmış. Yakmasın kendini. Bende bir yere kadar idare edebilirim. Benimde üstüm var değil mi? Emir yüksek yerden gelirse kurtuluş olmaz. Aileden biri mi kıskırtıyor bunu? Hanım ne işle meşgul?”

“Ev hanımı beyim. Eskiden tekstilde çalışırdı. Çocuklar olunca bıraktı. Ailede senin düşündüğün gibi biri yok beyim.

Amcaları, dayıları içinde gücünde. Kız kardeşi de aynı okulda hiç bu işlere karışmaz. Sürekli ders çalışır.”

“Kızın iyiymiş, çalışkanmış maşallah. Öyle olması lazım, bu memleket herkese okuma fırsatı veriyor beyim. Okursan, diplomanı alırsan, yüce devletimiz gün gelir sana iş kapısını da açar Hamdolsun. Ama gelgelelim senin oğlan anarşist, komünistlere uymuş kerata. Yok, Sovyet komünizmi, Fransız devrimi, yok Lenin, Mao, yok eşitlik, adalet, yok düşünce özgürlüğü, bak ecnebi özentileri gençlerimizi ne hallere getiriyor. Vatanına, milletine, ümmetine, saygı sevgi gösteren herkese bu memleket ekmek verir kuzum.”

Badem bıyıklı, dini bütün, vatanperver, kutsal görev adamı Müsteşar Beytullah bey, üç bardak çayın üçüncüsünün bardağının dibindeki son kalan çayı höpürdetip içtikten sonra; ayağa kalkıp Ahmet beyin silkeleyip omzuna tuttuğu ceketini giydi.

“Neyse sözü fazla uzatıp ta senin devlete vereceğin mesaiyi meşgul etmek istemem. Oğlanla son kez konuş, aklını başına toplasın, eğitimini yakmasın. Fişlenirse hiçbir okul onu kabul etmez. Emekleri boşa gider. Benim yapabileceğim bu kadar. Senin hatırına elimden geleni yapıyorum. Arada sen olmasan, eski muhabbetimiz olmasa çoktan uzaklaştırma emrini imzalamıştım. Zaman kaybetmeden hemen bu akşam rektörlüğe bir özür dilekçesi yazsın. Olaylara karışmayacağına söz versin. Akıllı olup derslerine çalışsın. Yoksa benden günah gider. O saat üç olmuş. Hadi eyvallah. Daha denetleyeceğim yerler var.”

“Ayağınıza sağlık müsteşar bey, ben oğlanla bir kere daha konuşurum. Her zaman beklerim. Saygılar hürmetler efendim. Güle güle”.

Ahmet Bey müsteşarı uğurladıktan sonra; daktilonun başında bir süre düşündü ve oğlu adına rektörlüğe verilmek üzere bir dilekçe yazdı.

“Pek muhterem Sayın; Türk eğitim üniversitesi rektörlüğüne;”

Rektörlüğünüzün şahsıma uzaklaştırma amacıyla soruşturma açtığını öğrenmiş bulunmaktayım. Bu sebeple saygın rektörlük kurumunuza ve okulunuza karşı, sorumsuz ve saygısızca davrandığım ve bazı kendini bilmez anarşist grupların etkisi altında kalıp, üniversitenizin bazı kanun ve kurallarıyla ilgili, olumsuz gösteri ve eleştirilere katıldığım için son derece pişmanım. Anamın ve babamın telkin ve nasihatlerinden sonra çok düşündüm. Eğer okuldan uzaklaştırılırsam onların üzülp kahrolacağını biliyorum. Son sınıfta olmam sebebiyle, tahsilimin yarım kalmasını hiç arzu etmediğimi bildirerek, bundan sonra kendimi sadece derslerime ve eğitime adayıp, bu tür olaylardan uzak duracağıma söz veririm. Yüce Rektörlük makamına saygılarımla.

Yılmaz aksu.

İmza: (.....)

Ahmet Bey dilekçeyi yazıp, mesaisi bittikten sonra evine gitti. Karısı kapıyı açınca moralinin bozuk olduğunu anladı.

“Ne oldu bey yüzünden düşen bin parça”

“Yok, bir şey, Yılmaz geldi mi?”

“Daha gelmedi. Ne oldu hayırdır”

“Fatma?”

“Odasında, ders çalışıyor.”

Akşam yemeğini yerlerken Yılmaz geldi. Yılmaz; yirmi beş yaşlarında, uzun boylu, kirli sakallı, kumral, oldukça iri, yakışıklı bir delikanlıydı. Çocukluğundan beri annesini babasını hep dinler, karşılık vermez, ama sonunda kendi bildiğini yapardı. İnatçı bir yapıya sahipti. Babası oğlunun bu huyunu bildiği için dilekçeyi kendisi yazmıştı. Ama şimdi bunu oğluna nasıl imzalatacağı. Mutlaka imzalatması gerekiyordu. Bunun için her yolu deneyecekti. Yıllarca dairede dirsek çürütmüş, yememiş yedirmiş, içmemiş içirmiş, iki çocuğunu okutmak için eşiyile birlikte her türlü fedakârlığı yapmıştı. Emeklerinin boşa gitmesini istemiyordu. Yemekte konuyla ilgili bir şey konuşmadı. Yılmaz odasına çekilince, iki çay doldurup, dilekçeyle birlikte odasına girdi. Karşısına oturdu.

Baba şefkati taşıyan samimi bir ses tonuyla;

“Nasılsın aslan oğlum? Okul nasıl, Dersler nasıl gidiyor? “

“İyi baba bir yaramazlık yok. Gidip geliyoruz işte”

Yılmaz evde okuluyla ilgili konuşmayı sevmezdi, hep kısa keserdi. Babası ne zaman böyle lafa girse, sonunda bir nasihat, bir sitem geleceğini biliyordu. Oğlunun nabzını yoklayıp, konuşmak için uygun zaman olduğunu hisseden emektar Ahmet bey;

“Bu gün daireye eğitim müsteşarı Beytullah Bey geldi. Ezelden tanırım. Seninle ilgili konuştuk. Okulda bazı olumsuz şeyler olmuş. Rektörlük müsteşarlığa yazı yazmış. Senin ve bazı arkadaşlarının okullarından uzaklaştırılmanı istiyorlarmış. Koskoca müsteşar ayağıma kadar geldi. Rektörlüğe özür dilekçesi yazsın. Affedecekler, akıllı olsun, eğitime devam etsin dedi.”

“Ya öylemi dedi müsteşar bey? Ne suç işlemişim de af dileyecemmişim?”

“Rektörle konuşmuşlar oğlum. Inat etme. Bak ben senin yerine dilekçeyi yazdım. Hadi imzala da bu iş uzamasın. Emeklerimiz boşa gitmesin. Ben sizi bir memur maaşıyla böyle işlere bulaşın diye mi okuttum. Babanı üzme, hadi imzala canım oğlum. Bak hakkımı helal etmem.”

Yılmaz dilekçeyi okurken yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. Babasını çok seviyordu. Üzülmesini istemiyordu. Onun bu güne kadar evlatları için ne çileler çektiğini biliyordu. Hepsine bizzat şahit olmuştu.

“Tamam baba. Sen üzülme. İmzalar yarın teslim ederim.”

“Aslan oğlum, ha şöyle akıllı ol. Bu işlerin sonu yok oğlum. Herkes yerinde kalır, kimseye bir şey olmaz. Sonunda olan sana olur.”

Ahmet Bey içinde derin bir rahatlamayla televizyonun karşısına geçip, haberleri izlemeye koyuldu.

Yılmaz babasının yazdığı dilekçeye bakıp bakıp güldü. Bu gülüşte mutluluk yoktu. Umut yoktu. Hayal yoktu. Özlem yoktu. Çaresizlik ve isyan vardı. Sinirinden ve acısından gülüyordu.

Birden içindeki ateş tutuştu, alev aldı, yangın oldu, büyüdü. İsyankârlığı ve direnci gözlerine yansdı. Babasının eline hüznün ve şefkatle tutuşturduğu müsveddeyi buruşturup çöpe attı. Yeni bir dilekçe yazdı.

“Türk eğitim üniversitesi rektörlüğüne;”

Şahsıma açmış olduğunuz soruşturmadan ve şikâyet ettiğiniz devletimizin müsteşarının babamla konuştuğundan yeni haberim oldu. Koskoca müsteşarın neden babamın görev yaptığı daireye gittiğine bir anlam veremedim. Babamı bu işe karıştırmamız, bu ülkenin gençlerinin farklı düşüncelerine önem vermediğinizin, saygı duymadığınızın, fikirlerini önemsemediğinizin apaçık göstergesidir. Oysa gelip benimle konuşulsaydı; saygıdeğer devlet büyüğümüze; samimi bir şekilde yönetiminizle ilgili dertlerimizi, sorunlarımızı anlatabilirdik. Mesela; çok değerli memleketimizin, çok değerli zatına; neden okulunuzda stant açamadığımızı? Neden bazı kültürel ve sanatsal etkinliklerimize izin vermediğinizi? Neden sizin tekdüze dünya görüşünüze ve düşüncenize aykırı, dergi, çıkarıp, dağıtamadığımızı? Neden gerici, yobaz, faşist, ümmetçi cemaat, tarikat ve grupların her türlü etkinliklerine izin veripte, bizlere vermediğinizi? Neden bizim fikirlerimize saygı göstermediğinizi sorabilirdik. Ama soramadık. Çünkü devletimiz sağ olsun. Hiçbir zaman bizim görüş ve düşüncemize saygısı ve tahammülü olmadı. Ve bundan sonra da olmayacak gibi görünüyor. Yönetiminizle, Devletimizle, Hükümetimizle ilgili en ufak eleştiride bile hemen Komünist, Anarşist damgası yapıyor. Bizler; sizler gibi düşünmek ve yaşamak zorun damıyız? Aykırı fikirlere neden bu kadar tahammülsüzsünüz? Devlete sırtını dayayıp, Yüksek makamlarınızda oturup, yüksek maaşlarınızı alıp, döner sermayeden nemalanıp, yazlıklarınızda, villalarınızda yaşayıp, lüks arabalarınıza binip, rahat koltuklarınızdan konuşmak elbette kolaydır. Zor olan bizim yaptığımız gibi haksızlıklara, sorumsuzluklara, eşitsizliklere karşı savaştır. Sizde ders notlarımdan görmüş olduğunuz gibi başarılı tahsilimi tehlikeye atıp, babamı ve annemi üzme pahasına bu haklı mücadele devam edeceğimi, sizlerin tehditlerinizden de zerre kadar korkmadığımı arz ederim.

Türk eğitim üniversitesi, öğrencisi:

İmza: (Yılmazaksu)

Sonra nemi oldu? Sonrasını zaten biliyorsunuz.

Eksik Efe (Öykü)

Yenilmez bir ordu gibi dizilmiş aydağların eteklerindeki incebel yolunda bir toz bulutu yükseliyordu. Toprak yol az serin çam ormanına girince toz bulutu dağıldı. Güneş tam tepede bağdaş kurmuş ovayı kavuruyordu. İki yanı gür çamlarla çevrili dar orman yolunda; Sarı Efe akkara kısırağını dörtnala koşturuyordu. Sekiz on kilometre geride daha büyük bir toz bulutu yükseliyordu. Sarı efe peşindeki tüfekli beş atlıdan kaçıyor. Beş atlının biri Harun ağa, bıyıkları yeni terlemiş ağanın küçük oğlu Hasan, ağanın sağ kolu, has adamı Mehmet çavuş ve adamları Sait ile Bekir'di. Onlar da atlarını çatlatırcasına koşturuyorlardı.

Sarı Efe' orman yoluna girince azıcık serinledi. Atı da kendisi de yorgunluktan ve susuzluktan perişan haldeydi. Kuşluk vaktinden beri kaçıyorlardı.

Sarı Efe; Yirmili yaşların ortalarında, saçları altın sarısı, kısa boylu, kirli sarı sakallı, kalın sarı kaşlı, kalın boyunlu, geniş omuzlu, çevik biriydi. İyi güreşirdi. Bu yörede nice yiğitlerin belini yere getirmişti. Kaçmaya alışkındı. Ezelden de jandarmalardan defalarca kaçıp dağlara sığınmıştı. Onu hep ağası kurtarmıştı. Ama şimdi durum farklıydı. Jandarmalara dağlarda izini kaybettirebilirdi ama Harun ağa vazgeçmezdi. İyi iz süren adamları vardı. Ağayı iyi tanıyordu. Bir zamanlar fedailiğini yapmıştı. Cesur, atak, becerikli, kavgadan kaçmayan sadık adamıydı. Ağa ne görev verse sorgusuz yapardı. Ağası için adam vurmuş, haraç toplamış, iz sürmüştü, avrat kaldırmıştı. Ağa onu sever, oğullarından ayırt etmezdi. Şimdi babası gibi bildiği ve sevdiği ağanın can düşmanıydı.

Harun ağa; Elli beş atmış yaşlarında, esmer, uzun gür sakallı, gür kıvırcık saçlı, orta boylu, iri yapılı, ikisi kuma üç karısı, ikisi erkek altı çocuğu olan, buraların en büyük toprak ağasıydı. Koskocaman çiftliği vardı. Çiftliğinde otuza yakın insan yaşıyordu. Gaddar ve acımasız olmasına rağmen, her yerde sözü geçerdi. Seveni az düşmanı çoktu. Cesur ve gözü pekliğiyle nam salmıştı. Gençken vurmuş, vurulmuş, mahpus yatmıştı. Herkes korkuyla karışık saygı duyardı. Dağdaki eşkıyadan, bayırdaki yiğit Efelerden, kasabadaki kaymakamdan, karakoldaki jandarmadan tut, her yere eli kolu yetişirdi. Ataları da ağaydı. Bu ellerde ağalık soydan gelirdi.

Burnundan sıcak buhar bulutları üfleyen Kısarak, sıcaktan çatlamak üzereyken suyun kokusunu aldı. Şaha kalkıp kişnedi. Efe dizginlerini gevşetti. Kulağını dikip, kişneyerek efeyi sırtından attı. Yol ağzından yokuş aşağı dereye indi. Başını suya sokup kana kana içti. Efe berbat haldeydi. Atından düşüp, yokuş aşağı yuvarlanmış, her yanı yara bere içinde kalmıştı. Dereye doğru yuvarlanırken, bacağına sivri bir kıymık girmiş kemiğe dayanmıştı, Kötü yaralanmıştı. Kıymığı büyük bir acıyla çıkardı. Kirli gömleğini bacağına sıkıca sardı. Bereket kanaması bir süre sonra durdu. Sürünerek dereye vardı. Berrak akan soğuk suyun içine yattı. Serinleyip kendine geldi. Zihni açıldı. Hava kavurucu sıcaktı. Yaprak kıpırdamıyor, çam ağaçları güneşten emanet aldıkları rutubeti dışarı üfleyip havayı daha nemli ve dayanılmaz hale getiriyorlardı. Kısarak suya doymuyor arada nefes alıp kişneyip tekrar içiyordu. Efe peşindekileri düşündü. Bir an önce toparlanıp, kaçmalıydı. Burada yakalanmaya, niyeti yoktu. Ölmek istemiyordu, Daha yaşayacak yılları, görecek günleri vardı. Bir süre dinlendikten sonra toparlandı. Yaralı sağ bacağı fena sızlıyordu. Yuları çekti. Kısarak huysuzlandı, gitmek istemedi. Sert bir kırbaç vurdu. At çaresiz boyun eğdi. İzini kaybettirmek için bir süre engin derenin içinden gittikten sonra, karşı kıydan, üstteki yola çıktı. Arkasındakilerle arasındaki mesafenin daraldığını biliyordu. Kaçmak zorundaydı. Ters yöne geçmişti. İzini biraz olsun kaybettireceğini düşündü. Su iz bırakmazdı.

Bir kaç saat kadar daha at sürdükten sonra, hava yavaş yavaş karardı. Yaz güneşi kendini usulca sakladı. Arayı epeyce açmış olmalıydı. Aydağların eteklerinde kaya dibinde küçük bir yarık gördü. Burada bir kaç saat dinlenecek sonra kaçmaya devam edecekti. Gelen olursa tetikte olsun diye atını uzağa, yol ağzına bağladı. O kadar yorulmuştu ki bacağına acısına rağmen, kucağında tüfeğiyle çalı çırpının üstünde derin uykuya daldı.

Şafak vakti yüzünde patlayan acımasız tekmeye acı içinde uyandı. Gözlerini açtığında Mehmet çavuşla adamları tüfeklerini üzerine doğrultmuş. Başında avını yakalayıp sahibini bekleyen av köpekleri gibi dizilmişlerdi. Oysa biraz uyuyup, dinlenip uyanacaktı. Uyanamamıştı. İşte şimdi yanmıştı. Derin uykudan uyanıp tüfeğine davranamamıştı. Katli vacipti. Kendini en acı ölüme hazırladı.

Çaresizce; -Etme çavuş, kıyma bana, doymadım genç ömrüme, sen benim bubam gibisin, ağam gelmeden bırak gideyim.

-Onu ağanın oğlunu vurmaktan önce düşünecektin kavat, şimdi ölümlerden ölüm beğen Sarı Efe, yolun sonuna geldin. Nereye kadar kaçacaksin? Seni bulamaz mıyım sandın? Buraları avcumun içi gibi bilirim. Benden eyi iz süren vaamı len ovada?

Bir süre sonra Harun ağayla küçük oğlu da geldi. At sırtında bitkin düşmüşlerdi. Ağa Efeyi görünce kanlanan gözleri fal taşı gibi büyüdü. Hışimla atından inip;

-Ulen soysuz köpek, ulan kahpe kancık, sen benim oğlumu nasıl vurursun len?

Elindeki kirbaçla yerde yatan efeye sertçe vurmaya başladı. Efe birkaç kirbaç darbesinden sonra artık acı hissetmiyordu. Her yanı uyuşmuştu. Ağa yorulup kan ter içinde kalıncaya kadar, efeyi kirbaçladı. Efe hiç konuşmadı, konuşmak istemedi. Acıdan ve yorgunluktan bayılmıştı. Bir süre uzakta bekleyen Hasan; Elinde doldurduğu kırma tüfeğiyle gelerek;

-Buba gurban olam, izin ver, ağamın öcünü alayım, vurayım şu kahpeyi, gayri yaşamak haram buna.

Ağa; -Dur hele uyansın, hıncımı almadan vurmayın iti, kolay ölüm yok bu düzüye.

Yediler, içtiler, dinlendiler, Sarı Efe uyanınca, Ağa;

-Bağlayın düzüyü, çiftliğe götürecez, daha yapacağım var bu soysuza. Kolay ölüm yok buna, ciğerimi yaktı gavat, inim inim inletemem soysuzu."

Efeyi bağlayıp, atına yükleyip, yola koyuldular. Akşama doğru çiftlik yolunda jandarma yol kesmişti. Yamaçtan inerken, uzaktan jandarmaları gören Ağa;

-Siz onu orman yolundan gizliden çiftliğe götürün. Jandarma görmesin. Elimden kimse almasın o iti. Bir süre jandarmalarla sohbet eden ağa, çiftliğe geldi. Efeyi ahırdaki direğe bağlamışlardı. Efe; Ağanın oğlunu vurduğu anı hatırladı. Yaşıt olmalarına ve aynı çiftlikte büyümelerine rağmen, ezelden beri araları kötüydü. Hiç geçinemezlerdi. Babasının efeyi çok sevmesinden dolayı, efeyi çok kıskanıyordu. Bir kaç kere atışıp kavga etmişlerdi ama işlerin bu noktaya geleceğini kim bilebilirdi. O uğursuz gün, tüfekle üstüne gelmişti. Efe'nin çiftlikten kovulmasının sebebi de oydu. Sonra aynı kıza tutulmuşlardı. Kız Efe'yi seviyordu. Efe'ye zarar gelmesin diye ikisine de yar olmamış, gözü yaşlı yaban ellere gelin gitmişti. Bu olaydan sonra sürekli birbirlerini suçlamış, can düşmanı olmuşlardı. Ağa bunların hepsini bildiği halde doğal olarak oğlundan yana çıkmış, sarı efeyi çiftlikten kovmuştu. Bu olaydan bir süre sonra efe çiftliğe gelmişti. Harun ağa ve adamları çiftlikte yokken. Hüseyin'le karşılaşmış, yine atışıp dalaşmışlar, kavga büyüyünce efe tüfekle üstüne gelen Hüseyin'den önce davranıp onu vurmuş, arkasına bakmadan kaçmıştı.

Cesur ve yiğit Sarı Efe, yılarca malları beslediği, tomruk ve yem, odun yüklediği, çatısını tamir ettiği, geniş ahırın direğine bağlı, uçurumun kıyısında, ölümü bekliyordu.

Bir kaç atın ayak sesi, küçük ağanın vurulmasından sonra, az yenilip az konuşulan çiftlikte bir anda sesleri, çoğalttı. Kadın ve erkek sesleri birbirine sarıldı.

Harun ağa belinde tabancasıyla tek başına ahıra geldi. Yaralı efeye baktı. Mikrop kapıp, iltihaptan şişen bacağına gördü, bacağın durumu çok kötüydü. Efenin umurunda değildi. Nasıl olsa ölecekti.

Ağa; -Ulen kahpe, seni öz oğullarımdan ayırmadım, seni tumansız, bubandan alıp, besledim, sahip çıktım, has adamım bildim, kaç kere jandarmaların elinden aldım. Cevabın bu muydu len?

Sarı Efe başını yerden kaldırmadan, acı dolu ses tonuyla;

-Ağam bende seni bubam bilip saydım, sana heç hıyanet etmedim, senin oğlan başlattı her şeyi, önce o davrandı tüfeğine, ben gendimi, kolladım. Güçlülükden beri ondan iyi at sürdürdüğümünden, kama salladığımdan, tüfek attığımdan, güreştiğimden; benim ilen dalaşır, kıskanırdı. Sevdiğim kızı, sırf inadından bana yar etmedi. Gözü yaşlı ellere getti. Lakin bütün bunlara rağmen, inan ki vurmak istemedim ağam. O başlattı. Ben vurmasam o beni vuracadı.

-Keşke vuraydı len, gettiğinden beri ne çiftliğe gelip durursun, ne gelirsin ikide bir, bilmez misin Hüseyin senle dalaşır. Ben seni niye kovdum bilmez misin?

-Ağam çocukluğum burda geçti. Burayı çok seviyorum. Napem, ağaçlarda, çiçeklerde, mallarda, toprağında emeğim va özlüyom.

-Yeter gayri bu gader sohbet, sen dua et'te oğlum kurtulsun. Efe'nin gözleri açıldı, ruhu aydınlandı, ağırları azaldı.

-Ölmemiş mi ağam? Çok şükür Rabbime.

-He ölmemiş gomada diyola, gardaşı, anası, herkes yanında. Şindi bende gediğim. Dua et ölmesin. Sen de mezarını kazarsın.

-Güle güle, şükürler olsun, inşallah iyileşir ağam.

Ağa gidince hizmetli Ayşe bacı gizlice efeye yiyecek içecek getirdi. Ayşe bacı Mehmet çavuşun avradıydı. Orta yaşlı, kısa boylu, tombul bir kadındı. Çocuğu olmamıştı, efeyi oğlu gibi severdi. Ağzına börek uzattı. Efe'nin bir şey yiyecek durumu yoktu. Bacının elinden su ile ayran içti. Hüseyin ölmesin diye Rabbine dualar edip, yalvarıp durdu. Sabah Ayşe bacı Efe'ye sıcak süt getirdi. Küçük Ağa'nın komadan çıktığını, durumunun iyiye gittiğini haber almıştı. Efeye sevinç ve heyecanla anlattı. Sarı efe rabbine şükürler etti. Bir an için, açlığını, susuzluğunu, ağırlarını, sancılarını ve yorgunluğunu, unuttu.

Akşamüstü ağa çiftliğe geldi. Oğlu iyileşmeden Efe'yi çözmelerini, sadece su verip, yemek vermemelerini, ellerinden kaçırmamalarını emretti. Ayşe bacı ahıra su götürme, süt sağma bahanesiyle koynuna yiyecek sokup efeye gizli, gizli yedirdiyordu. Efe beş gündür burada perişan ve bitkin bir halde direğe bağlı oturuyordu. Bacağı su toplayıp şişmiş pantolona sığmıyordu.

Ayşe bacı; Sundurmada usul usul nargile içip, kara kara düşünen ağanın sedir ağacından sehпасına, bakır semaveri koyduktan ve demli ve karanfilli kaçak çayını doldurduktan sonra;

-Ağam, kızmazsan bir diyeceğim var.

-De hele bacım hayırdır?

-Halil Efe'nin bacağı fena şişmiş, su toplamış. Doktora varmazsa kangren olacak. günahdır, yazıktır, onca emeği var üstümüzde.

-Benim koç gibi oğluma yazık değil mi bacım. Benim oğlum iyileşmeden heç karışmayacaksınız! ölürse 'de ölsün bacı. Üç gün sonra, öğlen vakti Ağa oğlunu kasabadaki hastaneden çiftliğe getirdi. Küçük ağa; Az yürüyüp, Yiyip içip konuşabiliyordu, karnındaki yara iyileşiyordu. Akşam küçük ağayı kontrol için kasabadan doktor geldi. Efe'yi çözüp, ahırda samanların üstüne yatırmışlardı.

Doktor; efenin şişmiş ve su toplamış bacağına da baktı.

-Kötü mikrop kapmış, erken teşhis edilmemiş, o yüzden ilaç tedavisi çözüm olmayabilir gibi görünüyor, Acilen kasabaya götürmemiz gerek, bacağı kesmemiz gerekebilir.

Doktorun tüm ısrarlarına rağmen Ağa; Efe'nin kasabadaki hastaneye götürülmesine izin vermedi. Doktora ne yapacaksa burada yapmasını söyledi. Doktor; Arabasına binip gitti. İki saat sonra kasabadan başka bir meslektaşı ve ameliyat malzemeleri ile geldi. Çavuşun evinde; uzun ve hararetli tartışmalardan sonra; Efe'nin bacağını dizin bir karış üstünden kesip alıp gittiler.

Efe; İki gün sonra kendine geldi. Kesilen bacağına bakmadı. Bakmak istemedi. Üç gün daha yattıktan sonra kalktı. Ayşe bacının kendisi için yaptırdığı koltuk değneklerini aldı. Elini yüzünü yıkadı. Giyindi. Atını hazırladı. Ağa'nın huzuruna vardı.

Ağa sundurmada oturmuş, nargile içiyordu. Eksik bacaklı Efeyi görünce hiç tepki vermedi, görmezlikten geldi, istifini bozmadı.

-Ağam Hüseyin nasıl iyileşti mi biraz?

-Düzeliyor, düzeliyor, seni görmesin sen yol al gayri.

-Ben'de vedalaşmaya geldim ağam, gidiyom gayri, oğlunun bedelini ödedim Bacağımı verdim. Yine'de affet beni --

-Ağam, hakkını helal et te sılama gidem.

-Benden yana helal olsun, de get gayri.

-Eyvallah ağam sağlıcakla.

Sarı Efe; tek bacağıyla atına binemedi. Yardım edip bindirdiler.

Güneşin yavaş yavaş batışı gibi kesik bacağının gölgesinden uzaklaşan Sarı Efe'nin lakabı o günden sonra Eksik Efe oldu.

Ölmek için güzel bir gün (Öykü)

Deniz ve mehtap sordular seni neredesin? Şarkısını söyleyedursun ikinci sınıf pavyon konsomatristi; Denizin dalgalarının titrek uğultusuna karışan acıklı ses yaşlı adamın içine işliyordu. Sahilde ılık bir rüzgâr gibi duyduğu bu acıklı ses ona su gibi akan geçmişini hatırlattı. Doğrularını, yanlışlarını, hatalarını, sevaplarını, yapmak istediklerini, yapamadıklarını, yarım bıraktıklarını, üzüntülerini, sevinçlerini, pişmanlıklarını düşündü. Acılar belirdi solgun gözlerinde. Yaşananlar çırılçıplak gerçeğin kendisiydi. Geçmişinin çıplak ayak izleri sisler bulvarından geçen Halikarnas balıkçısı misali hayalinde belirdi. Zaman nedir? Diye düşündü. Filmlerde izlediği, romanlarda okuduğu gibi zamanda yolculuk mümkün müydü?

Yaşlı adam bu engabeli düşüncelere dala dursun uzakta balıkçı teknelerinin belli belirsiz ışıkları parlıyor, yalnız ve ıssız fenerin ağustos böceklerini andıran ışığı yanıp sönüyor, ışık denizin dibine düşmüş gümüş bir hançer gibi geceyi süslüyordu. Derin bir iç geçirdi. Geçmişe dönüp hayatından pişmanlıklarını silmek istedi. Zaman derin boşluktaki gecede kuyruklu yıldız misali iz bırakarak çabucak akıp gitmişti. Zaman her şeye merhem mi? Zaman acıları unutturabilir mi? Yaşamdan yediği acı tokatları unutulabilir miydi? Keşke mümkün olabilseydi. Akan zamanı geriye döndürüp üzdüğüm kalbini kırdığım insanlardan af dileyebilseydim diye düşündü. Kimisi ölmüş, kimisi kayıp uzakta, kimisinin adını bile hatırlamıyordu. Ama en azından tanıdıklarından, bildiklerimden özür dileyebilirim diye düşündü. Yüreğinde tatlı bir huzur hissetti. Kalp kırmanın ne kadar acı olduğunu biliyordu. Onun kalbi de defalarca kırılmıştı. En çokta en sevdikleri acıtmıştı. Dostum, canım dediklerinin ne kadar üzeceğini tecrübe etmişti. Artık zaman geçmeyen sızı bitmeyen yol gibiydi.

Sonra bu düşüncelerden vazgeçti. Bunlarla uğraşacak zamanı kalmamıştı. Biricik eşini, Hayat arkadaşını kaybetmenin acısı hepsinden daha kötüydü. Vicdanı rahattı onu hiç üzmemişti. Eşten çok bir vefalı dost gibiydiler. Birlikte ağlar birlikte gülerlerdi. Birbirlerini her yönden tamamlıyorlardı. Onun ölümüne Çok üzülüyor kalbi acıyordu. Sanki ruhu bedeninden çıkmış gibiydi.

Tatlı sıcak romantik bir yaz günüydü. Oturduğu yüksek falezlerden kıyadaki evlerin geceye huzur veren ışıklarını seyretti. İnsanlar balkonlarda, sokaklarda, parklarda çocuklarıyla mutluydular. Buranın insanları mutluymuştu. Yaz insanı mutlu ederdi. Mutsuzluk yaza yakışmazdı. O ise hayatında daha önce olmadığı kadar mutsuzdu. Otuz beş yıllık eşini iki ay önce kaybetmişti. Ömründe İlk defa kendini yapayalnız hissediyordu. Tutunacak dalı, dayanacak gücü Kimsesi kalmamıştı. Kendini evine hapsedmiş, hiçbir şeyden zevk almıyor insanlardan kaçıyor. Fani dünyada sarılacak çocuğu da yoktu. Çocukları olmamıştı. Ama o bunu dert etmemiş, bir gün bile eşine yansıtamamıştı onu her şeyden çok seviyordu.

Şimdi hayat ve zaman durmuş vakit geçmiyordu. İçindeki sıkıntı günden güne büyüyor; üzüntüden yemeden içmeden kesilmiş; nefesi zayıflamıştı. Bu hayatta eşinden başka kimsesi yoktu. Otuz yedi yıl hiç ayrılmamışlardı Her yere beraber gider; her şeyi beraber yaparlardı. Eşini hiç aldatmamıştı. Onunla karlı ve ayazlı bir günde otobüs terminalinin bahçesinde tanıştığı günü hatırladı. Görür görmez hemen kanı sınımıştı. Ne kadar sevimli ve sıcakkanlıydı. Başındaki kırmızı bereyi, omzundaki kırmızı atkıyı dün gibi hatırlıyordu. Oldukça kalın giyinmesine rağmen minik bir serçe gibi soğuktan titriyordu. Ona acımış üzülmüştü. Yanına gidip “Hanımefendi isterseniz otobüsünüz gelene kadar içerde bekleyin. Üşüyorsunuz, içerde soba yanıyor ısınırsınız” demişti. Kız onu sanki daha önce tanıyormuş gibi güvenmişti. İçeri girip ısınmışlar, uzun sohbet etmişler, birbirlerini sevmişler o günden iki yıl sonra evlenip hiç ayrılmamışlardı. Şimdi onları ölüm ayırmıştı. Oysa ne güzel hayalleri vardı. Emekli olunca bir karavan alıp önce memleketlerini sonra dünyayı dolaşacaklardı. Kendisi üç ay önce emekli olmuştu. Eşi iki yıl sonra olacaktı. Ama ne yazık ki emekliliğini yaşayamadan dünyadan göçmüştü. Kader ağlarını örmüş kara bulutlar nereye gitse tepesinde geziniyordu.

Vasiyetini yazmıştı. Küçük bir evi ve eski bir arabası vardı. Her şeyini çocuk esirgeme kurumuna bırakacaktı. Zaman buldukça gider, çocuklara yardım eder, onları bir anne bir baba şefkatiyle severlerdi. Çocuğu olmamıştı ama bütün kimsesiz çocuklar onundu. Bütün çocukları çok seviyordu.

Kalktı. Arabasına binip evine gitti. Vasiyetini ve bir not yazdı. Masanın üstüne koydu. Kapıyı anahtarı üstünde açık bıraktı. Köpeğinin yemini ve suyunu verdi. Kapıya bağladı. Arabasına bindi. Sahilde gelip ustaca park etti. Falezlerde yüksek bir kayaya çıkıp oturup, sigara yaktı. Derin bir nefes çekti. Unuttuğu bir şey vardı. Yapması gereken bir şey, Yapabileceği bir şey, Yapmak zorunda olduğu, İnsanlar sahilde içip eğleniyordu. Herkes mutluymuştu. Temmuzdu. Yazdı. Hava sıcaktı. Kendini boşluğa bıraktı.

Ölmek için güzel bir gündü.

Sabah köpeğin sesinden uyanan komşusu polisi aradı, Arabası bulundu, Cesedi kıyıya vurdu, Polis notu buldu, Notta iki dörtlük vardı.

Ah ile geldim dünyaya

Buldum nur yüzlü sultanım
Tam huzura erme vaktinde
Mukadder oldu hicranım

Beden Zulüm oldu dünyada
Eyvahlarım kahrım bilinmez
Ömrüm ışksız zindanda
Ah ile hayat çekilmez.

Son Peygamber (Mizah/Öykü)

Önce beyaz parlak bir ışık göründü, ışık o kadar kuvvetliydi ki bir süre gözleri hiç bir şey görmedi. Işığın içinden upuzun bembeyaz elbise giymiş, upuzun bembeyaz sakallarıyla, upuzun bembeyaz saçlarıyla, masmavi gözleriyle, nur yüzüyle, upuzun asasıyla aksakallı ihtiyar dede belirdi;

- Ey Âdemoğlu uyan! Uyan derin uykudan, gafletten, delaletten uyan, müjdeler olsun sen Allahın en şanslı en mübarek kulusun.

- Hayırdır dedem ne oldu, ne müjdesi?

- Müjde; yeri göğü yaradan, böceğe, çiçeğe, balığa, toprağa, tohuma can veren Rabbimendir. Ey Allahın mübarek kulu, Peygamberlikle ödüllendirildin.

- Ne peygamberi dedem, dalga mı geçiyorsun benimle?

-Tövbeler olsun, dalga geçmek ne haddime, ben elçiyim, emir Allah'tandır, takdir onundur.

- Bu bir rüya değil mi dedem, ben rüyadayım şu an.

- Rüyadasın evladım, ama ben gerçeğim, her şey gerçek.

- Dinden, kitaptan anlamam, kutsal kitabı okumadım, hiç Camiye gitmedim, dua da bilmem, namaz da kılmadım, bir yanlışlık olmasın dedem?

-Tövbe de! Rabbim yanlışlık yapmaz evladım, bir bildiği vardır, o her şeye kadirdir, onun emirlerini sorgulamak zinhar bize düşmez.

- Peki, ben ne yapacağım şimdi dede, nasıl Peygamberliğe layık olacağım?

- Öncelikle ilk iş olarak, cümle insanlığa kendini Peygamber olarak ilan edip, tüm insanlığın sana iman etmesini sağlayacaksın, unutma! Artık tüm insanlığın mübarek peygamberisin, başta bütün İslam âlemi ve kutsal Camilerimiz sana bağlıdır. Tüm insanlık senin emirlerini yerine getirecek ve sana koşulsuz iman edecektir. Bundan sonra senin sözün Rabbimin sözüdür, ona göre konuş, ona göre yaşa ve ona göre davran, tüm kötülüklerden günahlardan uzak dur. Nefsine uyma ve kutsal dininin tüm şartlarını koşulsuz yerine getir. Eğer sana itaat etmeyen, emirlerini sorgulayan olursa; onları Allah'a havale et. Sakın bu yoldan dönmeyesin, maazallah Rabbim seni cezalandırır, onun emirlerini yerine getirmek farzdır, mecburiyettir, şu andan itibaren insanlar seninle dalga geçecekler, seni aşağılayacaklar, deli diyecekler, Hor görüp dışlayacaklar, eziyet edecekler, acı çecktirecekler, her türlü zulmü yapacaklar, ama sakın bu yolda pes etme. Bu yolun sonu aydınlıktır, mutluluktur, İmandır, derin ve sonsuz huzurdur.

Şimdi uyan ve görevini unutma, ben sonra tekrar rüyana gireceğim ve sana rüya yoluyla elçi olarak yüce Rabbimin emirlerini ileticeğim, haydi gazan mübarek, yoldaşın Allah, Ümmetin caiz ola.

... İçinde derin bir huzur hissetti, hayatında ilk defa adam yerine konup saygı duyulmuş, ciddiye alınmış ve kutsal görev verilmişti, kutsal görevin bilinciyle kararlı, mutlu ve huzurluydu.

Aksakallı dede ışıkla birlikte usul usul küçülüp uzaklaşıp kayboldu,

Sonra mavi bir ışık parladı.

-Hoopp! Kalk hemşerim, otobüs durağı burası, burada uyuyamazsın, hadi kalk yürü, sabah oldu!

Uyanıp sağına soluna baktı, güneş yeni yeni doğuyordu.

Şahadet parmağını havaya kaldırıp, Yüksek tonda Zabıtaya seslendi!

-Ne cüretle benimle böyle konuşursun, sen benim kim olduğumu biliyor musun?

Zabıta mesai arkadaşlarıyla bakışıp güldü.

- Kimsin Hemşerim, anlat ta öğrenelim?

- Ben Peygamberim! Allah beni Peygamber tayin etti, bundan sonra herkes bana İman edecek, saygı duyacak, emirlerimi sorgusuz yerine getirecek!.

- Getirmezsek ne olacak?

- Hepinizi Allah'a şikâyet ederim, o hepinizi en ağır biçimde cezalandırır.

Zabıta umursanmaz bir tavırla, el kol hareketleri yaparak, söylene söylene yan tarafta kaçak tezgâh açan simitçiyi

uyarmaya gittiler.

Durakta otobüs bekleyen üç kişi vardı. Birbirlerine ve ihtiyara bakıp alay eder gibi inceden güldüler.

-Ben Peygamberim! İskender Peygamber, hepiniz bana iman edeceksiniz!.

Uzun saç sakalı birbirine karışmıştı, uzun zamandır yıkanmamıştı, leş gibi kokuyordu, açıklıktan guruldayan midesiyle, yırtık botlarıyla, kirden pislikten ağırlaşmış mantosuyla, kutsal amaç için gururla ve onurla hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Hem yürüyor hem sayıklıyordu;

-Ben Peygamberim, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender Peygamber...

Düüüüt... düüüüüüüttt..... düüüüüüüüütttt.....

-Hoopp! Hemşerim kenara çekil, yolun ortasından yürünür mü? Öküz müsün be bilâder, memlekette ne mallar var arkadaş.

Aldığı görevin kutsallığından ve sevincinden şaşırılmış ve heyecanlanmıştı, yoğun trafiğin olduğu ana caddenin ortasından yürümüşü. Kaldırıma çıktı, sayıklaya sayıklaya yürümeye devam etti, uzun süre yürüdükten sonra yorulup acıkmıştı. En son dün akşamüstü çöpten çıkardığı küflenmiş ekmekle yarım kalmış ton balığı konservesi artığını yemişti, simitçi'deki askıdaki simitlerden iki simit alıp, çay ocağına girip oturdu, bir çay söyledi, önceleri de buraya uğradığı için taniyorlardı, kahvenin sahibi ondan hiç para almıyordu. Simidini yiyip çayını içtikten sonra Şahadet parmağını yine kaldırdı ve yüksek tonda bağırırdı!

-Ben peygamberim, İskender Peygamber!.

Buraya genelde inşaatlarda karın tokluğuna gününbirlik işlerde çalışan işçiler geliyordu, kahvedekiler ona "ihtiyar baba" diye seslenirdi, kimse gerçek adını bilmiyordu, zaten çok az konuşurdu, ama bu gün dili açılmış içine bir coşku ve neşe gelmişti.

Ocakçı Mustafa dayı:

-Yav senin adın İskender miydi? Kaç kere adını sorduk söylemedin. Ne güzel adın varmış be mübarek. Bi çay daha vereyim mi?

-Olur.

Yan masada gazete okuyan Cengiz; İskender'in yanına oturdu.

Cengiz uzun boylu, zayıf, kirli sakallı, genç yaşlarda olmasına rağmen saçlarına erkenden ak düşmüş yoksul bir gurbetçiydi, evde ekmek bekleyen karısı ve iki çocuğu vardı. Gündelik ne iş olursa çalışırdı. Burası aynı zamanda işçi kahvesiydi.

- Eeeh ihtiyar; Merhaba hoş geldin, adını öğrendiğimiz iyi oldu, bundan donra sana İskender baba diyelim olur mu?

- Olmaaaz bana İskender Peygamber diyeceksiniz!.

- Yav baba; daha düne kadar doğru dürüst konuşmazdın, sessiz sakin bir adamdın, bu gün gelmişsin ben Peygamberim diyorsun, nasıl iş bu?

- Öyle, ben Peygamber tayin edildim.

Yan masadan sıvacı Mehmet usta lafa karıştı;

-Babacım Peygamber tayin edilmez, Devlet memuru mu bu? Peygamber Allah tarafından seçilir, mübarek kuluna müjdelendir.

- Bana da müjdelendi.

- Kim tarafından?

- Aksakallı dede.

- Kim?

- Aksakallı dede; "Sen mübarek kulsun, bundan sonra yüce Allah'ın Peygamberisin" dedi, Peygamber... Peygamber... Peygamber...

- Peki, bu dede nerede şimdi?

- Kayboldu gitti, söndü.

- Baba sen güzel bir rüya görmüşsün ama artık uyan.
- Ben uyanığım zaten, uyumuyorum ki.
- Daha uyanamamış'sın belli ki, kalk elini yüzünü yıka, akıllı ol, kendine gel.
- Ben uyumuyorum! Uyanığım, uyanığım, uyanığım... uyanı...

Uzaktan bir ses;

- Delirmiş zavallı, aklını yitirmiş, Allah yardım etsin.

-Deli değilim ben, deli değilim!

Hışımla ayağa kalktı, hızla kahveden çıkıp, seri adımlarla yürümeye devam etti.

“Hacı Hüsrev Celâlettin Pekmezci” Camisinin önüne gelip bir süre Camiyi gözetledi.

Allah onu bir kere Peygamber tayin etmişti, bütün Camiler de ona bağlıydı. Tüm Camileri denetlemesi ve sahip çıkması gerekiyordu. Bu kutsal görev dolayısıyla ilk iş gününde kaytarmak olmazdı, gece gündüz çalışıp, mübarek görevini icra edecekti. Zaman kaybetmeye tahammülü yoktu. Bir an önce Camilerdeki cemaatleri kendisine bağlayıp kutsal liderleri olarak gereken saygınlığı sağlaması gerekiyordu. İlk bu Camiden başlayacaktı, bu Camiyi çok seviyordu, bazen kapısında saatlerce oturur ezan sesini dinlerdi. Ezan sesi ona derin bir huzur ve garip bir rahatlama hissi veriyordu. gelen geçen cemaat arada sırada ona bozuk para da veriyordu, Ama hiç içeri girmemişti. Hep kapısında otururdu.

Kendinden emin cepheye giden mağrur, gururlu ve kararlı bir komutan gibi Camiye girdi, öğle namazı vaktiydi, İmam Cami bahçesinde abdest alıyordu, ihtiyarı görünce abdesti yarım bırakıp; yarım paça, yalın ayak arkasından koştu.

- Baba dur nereye gidiyorsun?

- İçeri giriyorum.

- Ne yapcan içerde! Namaz mı kılcan?

- Kılarım veya kılmam, sana mı soracam?

- Abdest aman gerek önce, üstün başın da leş gibi, buraya böyle giremezsin, burası Allah'ın evi.

- Biliyorum, beni de Allah gönderdi zaten, ben onun sevgili Peygamberiyim.

-Tövbe estağfurullah, ne diyon be zındık adam, Allah'ın evinde günaha giriyorsun, çarpılacaksın.

- Neden çarpılacağım arkadaş, Allah beni görevlendirdi.

- Neyle?

- Camileri kontrol edeceğim, sahip çıkacağım, artık bütün Camiler benden sorulur. Bana en kısa zamanda abdest almayı, namaz kılmayı, duaları öğreteceksin! Sana Peygamberin olarak emrediyorum!.

- Allah Allah, nereden çıktın sen arkadaş, İşim gücüm var, cemaate namaz kıldıracam, şimdi seninle uğraşamam, haydi çık Camiden, bu şekilde buraya giremezsin.

- Sen bana emir veremezsin, ben sana emir veririm, hem Camiler artık senin değil bana zimmetlendi. sen kimsin de beni evimden kovuyorsun.

Bu arada Cemaat meraklanıp yavaş yavaş toplanıyordu, herkes imamla çelimsiz ihtiyar arasındaki hararetli tartışmayı izleyip, kendi aralarında homurdanıyordu, çevreleri kalabalıklaşınca İmam uzatmak istemedi. Sessizce uzaklaşıp polisi aradı.

Kısa süre sonra iki polis gelerek ihtiyarı polis otosuna götürdüler, ihtiyar Polis otosuna binmek istemedi ise de polisler gücü yetmemişti. Yaka paça bindirdiler. Karakola gelince nezarethaneye koydular, bir süre sonra Komiserin karşısına çıkardılar.

Komiser kısa boylu, tombul yanaklı, genç, sinirli bir adamdı. İhtiyarı oturduğu makam koltuğundan baştan aşağı süzdü.

- Bu şahsı niye getirdiniz arkadaş, başka adam bulamadınız mı?

- Şikâyet var amirim

- Kim şikâyet etmiş?

- Hacı Hüsrev Cami imamı. Camide olay çıkarmış.

Komiser ihtiyarı bu defa daha dikkatli süzdü.

- Nasıl bir olay?

- Tam bilmiyoruz amirim, ben Peygamberim diye Camide bağırıp, namaz kılınan bölüme girmeye çalışmış, imam da şahsa müdahale edip bizi aradı.

- Yok, yav, gerçekten mi? vay imansız.

- Ben imansız değilim, ben Peygamberim.

Akşamdan kalan Komiser çok sinirlendi. İhtiyarı koluntan tutup kapıya doğru itti.

- Götürün lan şunu karşımdan, zaten üstü başı leş, domuz gibi de kokuyor, işimiz gücümüz var, bunlarla mı uğraşacağız arkadaş, ifadesini alın, atın dışarı gitsin.

- Beni atamazsınız! İfademi de alamazsınız! Ben Allah'tan başka kimseye ifade vermem!.

- Arkadaş sen deli misin? Yoksa deli numarası mı yapıyorsun? Peygambermiş, ne Peygamberi, akıllı ol bağırma, burası Karakol.

- Karakolsa karakol, burası da benim emrimdedir, hepiniz benim kullarımsınız, hepiniz bana saygı duyacaksınız! Emirlerimi yerine getireceksiniz!.

- Ne diyor bu manyak yav, kafayı yemiş, Bırakmayın lan bunu, götürün nezarete atın, bi şey de vermeyin akılı başına gelsin, dışarıda tehlikeli olabilir, bırakıp ta başımıza iş almayalım. Bakın bakalım üstünde kimlik falan var mı?

Ceplerinden bozuk para, kuru ekmek ve simit kırıntılarında başka bir şey çıkmadı. Tekrar nezarete kapattılar.

Komiser Adli tabipliği aradı.

-Doktor: Buyur Komserim.

- Merhaba dostum, kolay gelsin, bir Şahıs var da ne yapacağımı şaşırdım, akıl sağlığı yerinde değil, kimliği de yok, toplum içine çıkarmayalım diyorum asayiş bozabilir, evsiz galiba, üstü başı da leş gibi, Sayın savcı'ma da bu halde gönderemem, ne yapalım?

- Yarın gönder amirim, mesai bitmek üzere, sabah Psikoloğa gönderelim, gereğini yaparlar.

- Allah razı olsun doktorum, sabah gönderiyorum, iyi akşamlar.

O gece Karakolda sabahladı. Sabah adli tabipliğin sevgiyle akıl hastanesine yatırılmıştı. İğnelerin etkisiyle bir süre uyuduktan sonra uyandı. Otuz beş yıldır kestirmedeği upuzun saçları ve sakalları kökünden kesilmiş, yıkanmış, tertemiz bembeyaz elbiseler giydirilmişti, işin garibi bunların hiç birini hatırlamıyordu, yoksa saçını sakalını kestirir miydi, saçsız sakalsız Peygamber mi olurdu, aynada kendini tanıyamadı, kilitli odasının demirli penceresinden hastanenin bahçesindeki hastalara yüksek sesle seslendi;

-Ben deli değilim, ben deli değilim!. Beni burada tutamazsanız. Allah hepinizi çarpar. Ben tüm insanların Peygamberiyim. Bana saygı duyacaksınız, inanacaksınız, her dediğimi yapacaksınız. Gelin buraya, sıraya girin, beni dinleyin, ben sizin çobanınızım, toplanın buraya, bu Allah'ın emridir. Açın kapıyı!, Çıkarın beni! Çıkarın!. Kutsal görevim var benim. Ben Peygamberim, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender Peygamber, İskender...

Bahçedeki kimse onunla ilgilenmiyordu. Kimse onu dinlemiyordu ama o inatla ve bitmez tükenmez azimle; uyanık olduğu her an, kilitli odasının demir korkuluklu penceresinin önünde aynı şeyleri çoşkuyla tekrarlıyordu. ilaçların etkisiyle artık daha çok uyuyordu. Sürekli aksakallı dedenin tekrar gelip onu buradan kurtarmasını ve bir sonraki müjdeli haberleri ve bir sonraki kutsal görevlerini bildirmesini bekliyordu.

O günden sonra aksakallı dede ne odasına ne de rüyasına hiç girmede. Onu unutmuş muydu? Yoksa başka daha önemli işleri mi vardı bilinmez ama o günden sonra bir daha hiç görülmedi.

İhtiyar iğnelerin etkisiyle bol bol uyuyarak ve bir umutla dedenin rüyasına tekrar gelmesini bekledi.

Boşluk (Deneme)

Sev beni; gönlümün oyuncuğu, içimdeki haz, ağrısız bedenim, hafiflemiş ruhum, kanatlanmış yüreğim, şahlanan bedenim, mutluluk hormonum, Umudum al artık al beni götür berrak denizine, sıcak sofrana, masum fikrine, saf iklimine kimseler görmesin Duymasın kıskanır. Gece ışıkla uyanır. Gündüz dağın ardında ufukta baharlar canlanır. Beni bir buhran alır. Yanarım külün olurum. Anka kuşu omzumda küllerimden yine yine doğarım. Sonsuzun olurum. Aşkla tutkuyla sev beni bu gece hiç bitmesin geceler bizim olsun. Sabahlar rötâr yapsın teninde benim kalsın. Sarıl bana! Fark etmez evrenin halleri savaşlar çıkmış kimin umurunda ısınır hayallerim senin sıcak koynunda.

Nerdesin? Hiçliğin sarhoş eder ruhum darlanır, gözlerim puslanır, aşkım deyişin uzayda yankılanır. Parçalanır vicdan, uyanır hüznü destanlar güz gelir aşka, yokluğun düşüm olur, umudum sende kalır. Uçuşur hayaller, atomlar çarpışır kimyam bozulur. Bizi bize bağlayan görünmez yol usul usul kaybolur. Yazılır kara tahtaya "Zalim Ayrılık", kayar gider gemiler sisler içinden, uzanır kara bulutlar, yağmur yağar, soğukta titreyen adam üşür, ıslanır, Hatırlar geçmişi, üzdüğü benliği, örttüğü kapıyı, kustuğu acıyı, kırdığı kalbi, masum gözyaşını, yağın yağmuru hatırlar. İçi içine kapanır. Buz tutar gece, ısınmaz yürek, pişmanlık vurur alınına, kanar yaraları, sızlar yüreği, eskiye dönmez hayat gelecek muamma, mutluluk batan gemi, ufuk karanlık, gün çok uzakta, ne olur gel aydınlık.

Gel hadi göçmen kuşum, kanatların güçlensin, ışıldasın gümüşe çalan rengin, parlâsın güneşte tüylerin, sırtına hayallerim yüklensin. Uçur beni sılama, anama, masum çocukluğuma, bırak beni güzel hatıralarıma, aralansın zaman dursun dünya yine o tatlı çocuk koşsun topacın ardından. Hayalleri büyüsün yine düşsün yine kalsın yine acıları paylaşsın.

Ölüyorum! Gel kurtar beni bilinmezden sıram geldi sırttır sivri dişleriyle iblisler, pusuda bekler Azrail işte sıra sende gel der sonsuzluğa, eriş derin huzura. Sana kavuşmadan gidemem! Giremem sensiz toprağa üstümü örtmeyin üşürüm. Korkuyorum! Ya gelmezsen gittiğim yere alırlarsa seni iyi melekler götürürlerse cennete, kavuşamazsam seni kimde bulurum, bir yanım bulut bir yanım yağmur olurum.

Durdum! Sırat köprüsünde, günahım bitmez, yol uzun sorgu uzun boğuşurum talihsiz kaderimle altım sonsuz karanlık zebaniler çağırır, üstüm bembeyaz aydınlık ak güvercin uçuşur. Önümde ışıklı kapı, arkamda acı hayat, bırakamam sensiz dünyayı gidemem Ne cennet kabul eder ne cehennem beni, Araf'ta kalırım ruhum çıkmaz bedenimden, hayat senle güzeldi ne olur gel benimle ölüm sensiz anlamsız haydi gel gelmezsen gidemem ruhum çıkmaz içimden.

Döndüm! Ruh terk etmedi bedeni, sıkıştı içimde nefesim sevgin çıkmadı canımdan, yine bırakmadı hayalin beni, yine bulur muyum acaba seni?

Sabah oldu. Yüzümde güneş ışığı, martılar uçuşur tepemde. Tutulmuş her yanım, soğuk işlemiş içime, sızlar kemikleri. Bu eski battaniye, bu yırtık palto, yosunlu bu tekne, yosunlu hayat, her yanım rutubet, tutmaz dizlerim, yine umut yok hayattan, yine kahır, yine dert, açlıktan midem guruldar, cigaramda bitti. Benden uzakta yine koşturan bir hayat, yine keşmekeş, Arabalar, Vapurlar insanlarda bir telaş bir telaş koşturmaca, boş vermişim umursamam dünyayı, rüyalarım hep tatlı, hayallerim anlamlı, geçmiş geri gelmez, anılar burnumda tüter, kafam hep güzel olsun, şarabım bana yeter.

Tek kişilik Aşk (Öykü)

Kalabalık yalnızlıklar caddesi sakini olduğu her halinden belli, tembel hareketlerle dolanıp duran bir kediyi dikkatlice izliyordu. Uyuşuk Kedi; arada bir etrafı süzüp, rıhtım yakınındaki Cafe ve Restoranların masa ve sandalyelerinin arasından hiç tanımadığı yabancı insanların bacaklarına mırıldanarak sürtünüyor, bir parça yiyecek uğruna geçici olarak nankörlüğünü bir kenara bırakıp, en doğal ve en sevimli haliyle acıklı acıklı miyavlıyordu. Zavallı hayvanın derdi sadece karnını doyurmak ve kuytu sıcak ve güvenli bir köşe bulup tembellik uykusuna yatmaktı. Bankta oturan delikanlının beklentisi ise daha birkaç gün önce gördüğü ve hayatını alt üst eden genç ve güzel kızın duygularına karşılık verip vermeyeceğiydi. Kızı ilk gördüğü o gün gece mesaisinden çıkmış uykulu gözlerle yolunun üstünde daha önce hiç gitmediği bir pastaneye girmiş sıcak peynirli bir poğaçayla çayını yudumlarken tezgâhtar kızı görmüştü. O anda nedenini bilmediği yoğun duygular yaşamış, vücut ısısı artmış kalp atışlarının birden bire hızlandığını hissetmişti. İlk görüşte aşk dedikleri böyle bir şey miydi? Hızla atan kalbinin sesini duyuyor, vücudundaki ısınan kanının sıcaklığını hissediyordu.

Yirmili yaşların ortasında, kadınlara ve kızlara karşı utangaç biriydi. Genellikle duygularını içinde yaşıyordu. Bu ani ve yoğun duygu değişiminin anlamı neydi? Kalbi neden bu kadar hızlı çarpmaya başlamıştı? Uzaktan dikkatlice ve hissettirmeden onu bu güne kadar hiç kimsenin etkileyemediği kadar etkileyen kıza bakıyordu. Kızdan gözlerini bir türlü alamıyor ama çevredeki insanların da dikkatini çekmek istemiyordu. Gece vardiyasından yeni çıktığı ve o tatlı sabah uykusunu alamadığı halde; uykusu birden açılmış, yorgunluğu bir anda üzerinden gitmiş ve kendini müthiş güçlü ve zinde hissetmişti. Saatlerce bu masada oturup kızı gözlemleyebilir, inceleyebilirdi. Bu onda derin bir tutku haline gelmişti. Henüz kıza tanışma cesaretini kendinde bulamamıştı. Bir an önce kızla tanışıp sesini duymak, tatlı tatlı bakan, ela gözlerinin içine girmek istiyordu. Kız delikanlının kendisine baktığından habersizmiş gibi; hızlı ve çevik hareketlerle satın alınan pastaları, tatlıları, simitleri dikkatlice paketliyor ve gayet sıcak, samimi bir dille "Afiyet olsun, yine bekleriz, hoşça kalın" diyerek müşterileri uğurluyordu.

Delikanlı; dikkatli gözlerle kızı izliyor kızın bir anda olsa ona bakmasını ve göz göze gelmesini bekliyordu. Kızın her hareketi onda derin bir etki bırakıyordu. O'nu Sanki yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu. Oysa daha önce hiç karşılaşmamıştı. Acaba burada kaç zamandır çalışıyordu? Nereliydi? Nereden gelmişti? Yüzünde garip bir doğallık vardı. Ve sanki çok uzak bir yerden gelmiş izlenimi bırakıyordu. Kızın gözleri sanki çok uzaklardan birisini bekliyormuşçasına arada bir dalıyordu. Delikanlı oturduğu masadan kalkmadan, kızla göz göze gelmek ve konuşmak istiyordu. Birkaç defa yüksek sesle sipariş vermek istedi ama kız her defasında ona garsonları yönlendiriyor onunla ilgilenmiyordu. Çabaların nafileydi. Kızın onunla ilgilenmeye niyeti yoktu.

O gün öylece geçti. Delikanlı evine gidip yatağına uzanıp gözlerini yumduğunda onun simasını görüyor, Kızın düz ve uzun kumral saçları altın gibi parlıyor. Ela Gözleri tıpkı geceyi ısıtan sabah güneşi gibi içini ısıtıyordu. İnce parlak dudakları içini eritiyor, içinde o dudakları saatlerce öpmek duygusu kabarıyor; küçük ama yüzünde ayrı bir etki bırakan ince sivri burnu bile delikanlıda garip heyecanlar uyandırıyor. İçinde bu tuhaf duygularla uykuya daldı. İki odalı küçük bir evde yalnız kalıyordu. Gece işe gitmek için uyanınca yine onu hatırladı. Bu kadar kısa zamanda gördüğü birinin nasıl olur da aklından çıkmamasına bir anlam veremiyordu.

Ertesi sabah yine gece vardiyasından çıkıp yine aynı pastaneye gitti. Aynı masaya oturdu. Bir kahve istedi. Gözleri pasta reyonunda dün gördüğü kız'ı aradı. Ama göremedi. Yaklaşık yarım saat sonra; kız Kucağında çeşit çeşit fırından yeni çıkmış, tepside simit, poğaçayla, açma çeşitleriyle çıkageldi. Ürünleri dikkatlice tezgâha yerleştirdikten sonra birden dönüp delikanlıya baktı. Güzel gözlerinde sanki ateş fışkırıyor, bakışlarında kızgınlıkla karışık tutku okunuyordu. O bembeyaz, yumuşak, tatlı yüzü adeta pancar gibi kıpkırmızı olmuştu. Kızın bir anlık bakışı ve göz göze gelişleri delikanlının içinde derin bir etki bırakmıştı. Delikanlı bu derin ve kızgın bakışların etkisiyle biraz utanmıştı. Normalde bu durumlarda hemen kalkıp gider ve bu anları acı tatlı bir hatıra olarak yanında götürürdü. Ama bu defa kalkıp gidemiyordu. Gururuna yenilmek istemiyordu. Bu sefer gururunu bastırıp sonuna kadar gidecekti. Artık eskisi gibi kız gözlerini kaçırmıyor delikanlıya inat o da gözlerine kızgın bir şekilde bakıyordu. Bu bakışlar bir meydan okuma gibiydi. Tatlı bir tehdidi anımsatıyordu. Ne olacaksa olacaktı. Delikanlı cesaretini toplayıp; Konuşmalıyım. Hislerimi ne olursa olsun anlatmalıyım diye düşündü. Kadınlara karşı biraz utangaçtı. İlkokulda kendisinden dört yaş büyük Arzu'ya ortaokulda gurbetçi kızı Derya'yla Lise'de Fransızca öğretmenine ve her daim kan dolaşımını hızlandıran ev sahiplerinin tombul kızına aşkını itiraf edememişti. Aşkları hep platonikti. Ama bu defa öyle olmayacak aşkını, coşkusunu içinde yaşamayacaktı. Aşk tek kişilik değildi. İnsan sevmeli, sevilmeliydi.

Bütün cesaretini toplayıp kızın bulunduğu tezgâha yaklaştı.

-Merhaba!

-Merhaba.

-Şu muzlu pasta kaç lira acaba?

-Yirmi lira beyefendi

-Yirmi liramı? Kaç kişilik bu?

-Altı kişilik.

- Şuradaki kakaolu kaç kişilik?
- Dört.
- Çilekli olanı?
- Dört.
- Şuradaki küçük olan?
- Beyefendi hangisini alacaksınız?
- Alacağım. Ama karar veremedim.
- Acele edin lütfen. Bütün gün sizi bekleyemem.
- Tamam. Karamelli alayım.

Delikanlı dakikalarca pazarlık yapmış. Bir sürü soru sormuş. Ama kızın adını soramamıştı. Elinde aslında pek sevmediği karamelli pastayla, evine doğru yürürken, aklına bir fikir geldi. İki gün sonra yılbaşıydı. Bunu tanışmak için bir fırsat olarak kullanabilirdi.

Ertesi gün pastaneye girdiğinde her yer rengârenk konfetilerle, yılbaşı ağaçlarıyla, minik Noel baba bebekli pastalarla süslenmişti. Kızın başında parlak gümüş renkli, filmlerde cücelerin başına taktığı uzun sivri bir şapka vardı. Bu gün çok neşeli görünüyordu. İçeri girdiğinde kendisine samimi bir sesle "Hoş geldiniz" demişti. Delikanlı kendinde huzur veren bir güven hissetti. Bu fırsatı ona kız vermişti. Bu defa tezgâha yakın bir masaya oturdu. Kızla konuşmaya karar verdi.

- Mutlu yıllar. Şapka size çok yakışmış.
- Teşekkürler size de mutlu yıllar.
- Benim pek yılbaşıyla, bayramla aram yoktur. Sıradan bir gün işte.
- Olur, mu canım, yarın yılbaşı. Bir dilek tutun
- Dilek mi? Nasıl yani?
- Büyük annem; Yılbaşında dilek tutanların dilekleri kabul olurmuş derdi.
- Ne dilersem acaba?
- Bilmem, belki sevdiğiniz vardır. Kavuşmayı dileyebilirsiniz.

Delikanlı şaşırmış, utanmıştı. Acaba kız ondan etkilendiğini anlamış mıydı? Birden kendini çok mutlu hissetti.

- Şu anda sevgilim yok. Ama yeni yılda sevgilim olmasını çok isterdim.
- Sevgiliniz olur umarım bir gün.
- Teşekkür ederim. İnşallah. Daha adınızı bile bilmiyorum?
- Hilal sizin?
- Talat.
- Memnun oldum.
- Sizin sevdiğiniz var mı?

Kız bu zamansız gelen soru karşısında biraz şaşırılmıştı.

- Neden sordunuz?
- Bilmem. Belki yılbaşını birlikte geçiririz diye düşünmüştüm.
- Biraz acele olmadı mı? Her tanıştığınız kızı tavlamaya mı çalışırsınız? Çapkın birine de benziyorsunuz.
- Yok, düşündüğünüz gibi biri değilim. Demek istediğim, Dürüst olmak gerekirse sizden hoşlandım. Sizde farkına varmışsınızdır belki. Kaç gündür buraya geliyorum ve size elimde olmadan bakıyorum.
- Bilmem. Farkına varmış mıyım sizce?
- Bence evet. Varmadıysanız bile ben şimdi teklifimi yapıyorum. Yeni yılı benimle birlikte geçirmek ister misin?
- Bu hafta bize izin yok. Ama yarın erken kapatacağız.
- Yarın buluşabilir miyiz?
- Olabilir de, olmayabilir de.
- Siz nerede arzu ederseniz oraya gelmeye hazırım. Kordonda buluşabiliriz mesela.
- Yarın orası çok kalabalık olur eğlenceli olabilir. Tamam. Saat dört gibi gelebilirim.
- Tamam. Bekleyeceğim. Hoşça kal. Yarın görüşürüz.

İçinde tarifi mümkün olmayan bir coşkuyla hızlı ve neşeli adımlarla evine gitti. O gece vardiyası çok uzun geçti. Mesai bitimi sabah evine geldi. Uyumak için yatağa uzandı. Uyku tutmadı. Çok heyecanlıydı. Saatler geçmek bilmiyordu. Tatlı tatlı hayaller kurdu.

Öğleden sonra yıkanıp, traş olup, en sevdiği gömleğini ve pantolonunu giyip, denize bakan bir bankta oturup, âşık olduğu kızın gelmesini beklemeye başladı. Bu gün yılbaşıydı. Milenyuma giriyordu. Doksanlar bitmiş iki binli yıllar gelmişti. Her şey güzel olacaktı. Âşık olmuştu. Daha hayattan ne isteyebilirdi. Çok mutluymuştu. Hediye paketini açan küçük çocuklar gibi içi kıpır kıpırdı. Arada sırada buraya gelir, kaldırımdan gelen geçen insanları dikkatlice süzer ve zihninde her birinin kendince hayat hikâyesini çıkarırdı. Onlara yaşamın içinden olur olmaz roller yükler; hayalinde canlandırdığı sanal kahramanlar gibi, kendince görüntülerini çıkarırdı. Bu onda zamanla çok zevkli bir alışkanlık haline gelmişti. Muhteşem bir o kadar'da iç huzuru veren egenin mavisine bakıp; kim bilir bu limanda, ne sultanlar, padişahlar, krallar, komutanlar inmiştir. Diye düşünürdü.

Rıhtımda Balıkçı teknelerinin üstünde uçuşan ve bir küçük balık veya olta atanların misinalarından kopan bir parça sübye bacağı, solucan veya kalabalık yalnızlıklar sakinlerinin atacağı bir parça ekmek kırıntısını bekleyen martıları

seyrederdi. Ne güzel şeydi karın tokluğuna yaşamak. Oysa ne garip sevme, âşık olmak. O kızı gördüğünden beri her şeyi unutmuştu. Saatine baktı, dördü geçiyordu. Beş, altı, yedi, dokuz...

Anlaşılan kız gelmeyecekti. Usulca yerinden kalktı. Bir sigara yaktı. Bütün hüznünlerin inadına Derin bir nefes çekti ve ağır adımlarla evin yolunu tuttu. Bu gece sarhoş olmak, bir gece de olsa umutsuzluğu, vefasızlığı, her şeyi unutmak istiyordu. Bu gün yılbaşıydı. Ve yine kalabalık yalnızlıkları içinde yaşayacak, yine yeni yıla yalnız girecekti.

Bir hafta kadar pastanenin önünden bile geçmedi. Kıza gelmemesinin nedenini sormak istiyordu. Çok kırılmıştı. Belki geçerli bir nedeni vardır. Belki önemli bir şey olmuştur diye düşündü. Ve kızın çalıştığı yere gitti. Kız oradaydı ve delikanlıyı fark etmemiş gibi davrandı. Konuşmak istedi ama kız cevap bile vermedi. Kelimeleri boğazında düğümlendi. Kız tamamen değişmiş sanki birkaç gün önce konuştuğu kız başka biri olmuştu. Çok şaşırıldı. Kızın hareketleri delikanlıya gayet tutarsız geldi. Yine de kafasındaki düşünceleri netleştirmesi gerekiyordu. Kıza yaklaştı.

-Merhaba.

-Merhaba.

-Yılbaşı günü bekledim neden gelmediniz.

-Gelmem mi gerekiyordu? Gelebilirim Demiştim.

-Ama söz vermiştiniz. Çok bekledim.

-Söz vermedim. İşim çıktı.

-Geleceğim demiştiniz.

-Söz vermedim. Olabilir dedim.

-Ama...

- İşin aslı eski sevgilimle küsmüştük, Barıştık. Yılbaşını onunla geçirdim tamam mı?

-Ama bana sevgilim var dememişsiniz.

-Of, yeter. Sana hesap mı vereceğim? Lütfen ama çok işim var artık gider misin?

-Anladım. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim.

Delikanlının dünyası sanki başına yıkılmıştı. Kıza karşı bir anda garip bir tiksinti duymuştu. Bu kadar güzel bir kız nasıl olur da bu kadar acımasız olabilirdi. Duygularıyla nasıl bu kadar kolay oynayabilirdi. Melek yüzlü şeytan diye mırıldandı. Sevgi bu kadar basit miydi? Duygular bu kadar vefasız mıydı? Hayat bu kadar acımasız mıydı? Yürüyüp Rıhtım kenarında bir banka oturdu. Gelip geçen insanları seyretti. Bir anda tüm dünyadan, tüm insanlardan nefret etti. Bu kadar saf ve duygusal olduğu için kendine kızdı. Bu acımasız dünyada duygusallığa yer yoktu. Hayat acımasızdı. Dünya acımasızdı. İnsanlar vefasızdı. Ama o hayatta tutunamayanlardan olmak istemiyordu. Daha Güçlü olacaktı. Acılar onu daha da güçlendirecekti. Acılarını içinde bastıracaktı. Ama asla insanların duygularıyla oynayamayacağını biliyordu. Ona göre duygular kutsaldı. İnsanların hisleriyle oynamanın ne acı şey olduğunu öğrenmişti. Her insan Âşık olabilirdi ama onun aşkı tek kişilikti.

Ahmet'in ekmeği (Öykü)

Dört yıldır görmediği köyüne uzaktan baktı. Köyün köpekleri kokusunu almış uzaktan havlıyorlardı. Askerden yeni gelmişti. Hasta anası askerdeyken ölmüştü. Babasını altı yaşında kaybetmişti. O zamanlar askerlik dört seneydi. Köye varır varmaz dosdoğru muhtarın geniş bahçeli evine gitti. Muhtara; anasından, babasından miras kalan tarlayı, evi en kısa zamanda satmasını istedi. Buralarda kalmak istemiyordu. Buralarda duramıyordu. Buralardan sıkılıyordu. On dört yaşında köyden kopmuş, gurbetçi olmuştu. Gurbette çok acılar çekmişti. Bu ev acılarını daha da arttırıyordu. Hemen bu köyden gitmeliydi. Askerliğinin büyük bölümünü İstanbul'da yapmıştı. Abisinden aldığı vekâleti muhtara uzatıp evine gitti. Akşam namazı vaktiydi. Yorgundu. Uyumak istiyordu. Eve yaklaşıncaya birden hüzünlendi. Bahçedeki dut ağacının altına oturdu. Anasıyla, babasıyla, abisiyle anılarını hatırladı. Hüzünlendi. Yüreğinde özlemlerle karışık acı hissetti. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Hayatında ilk kez bu kadar ağlıyordu. Bir süre ağladıktan sonra içinde bir rahatlama oldu. Soğuktu. Sobayı yaktı. Uykuya daldı.

Sabah olunca Halil amcasıyla yengesi geldi. Yengesi çay, çökelek ve köy ekmeği getirmişti. Yediler, içtiler, Hasret giderip, geçmişiyâd ettiler. Amcası evi ve tarlayı yabancıya gitmesin diye kendisine satmasını istedi. Amcasının söyledikleri ve mantıklı geldi. Çocukluğunun geçtiği, anasının anıları kokan bu ev, yabancıya gitmeyecekti. İstediği zaman gelip görebilecekti. Sevindi. Ertesi gün kuşlukta amcasıyla kasabaya gidip tapuları devretti. Amcası değerinden az vermişti ama olsun mallar yabancıya gitmemişti. Hem payına düşen para İstanbul'da bir iş kurmaya yeterdi. Anasıyla, babasının mezarında dualar okuyup, Bütün güzel ve kötü anılarını köyünde bırakıp, parasını koynuna saklayıp, yola koyuldu.

İstanbul'a yağmur yağıyordu. Bu şehri her şeyle seviyordu. Buraya alışmıştı. Başka şehirde yaşayamazdı. Askerde çarşı izinlerinde bol bol geziyordu. Bu şehirde amaçsızca yürümeyi seviyordu. Bu kent yağmur yağınca daha bir güzel görünüyordu gözüne.

Ertesi gün abisinin evine gidip payını verdi. Abisinin ısrarlarına rağmen orada kalmak istemedi. Küçük bir otele yerleşti. Birkaç gün geçtikten sonra paralar suyunu çekmeden kendince bir iş kurmak için, araştırmaya koyuldu. Sabah erkenden daha önce birkaç defa gittiği çay ocağına oturdu. Bu çay ocağının hayatını kökten değiştireceğini nereden bilebilirdi? Ocağın sahibi yaşlı kadir amcayla samimiydi. Onu seviyordu, meramını anlattı. Kadir amca artık yaşlandığını dükkânı tek başına işletemediğini, siparişlere yetişemediğini, dükkânı devretmek istediğini, isterse ona devredebileceğini söyledi. Ahmet acele karar vermek istemedi. Birkaç gün araştırma yapmak istiyordu. Ocağın olduğu bölge iş hanlarıyla, küçük dükkânlarla çevriliydi, oldukça güzel iş yapıyordu. Kararını verdi. Pazarlık yapıp, dükkânı otuz bine aldı. Bütün parasını buraya yatırdı. Kadir amcayı kaybetmek istemiyordu. Ona yanında çalışabileceğini söyledi. Kadir amca hafta sonları hariç onunla çalışmayı kabul etti. Ahmet'in kafası ticarete çalışıyordu. İşleri günden güne artıyordu. Ahmet günde on altı saat çalışıp, çok yoruluyordu. Ama para kazanmanın zevki her şeye değerdi. Dükkânın Üst katında kalıp otel parası da vermiyordu. İki ay böyle geçti. Bu işe alıştı. İşleri yolundaydı. Ahmet çok mutluydu. Günlük masrafları çıkardıktan sonra, Kazandığı parayı bankaya yatırıyordu. Ahmet çok mutluydu.

Bir pazartesi günü erkenden dükkânı açmış çayı demlemiş temizlik yapıyordu. Kabadayı kılıklı bir adam geldi. Oldukça sert ve kaba bir şekilde Kadir amcaı sorup, adının Davut olduğunu, yine geleceğini söyleyip gitti. Kadir amca daha gelmemişti. Amcanın bu kabadayı kılıklı kaba adamla ne işi olabilir? Diye düşündü. Kadir amca gelince ona durumu anlattı. Kadir amcanın yüzü kıpkırmızı olmuş, elleri titremeye başlamıştı.

"Eyvah deli Davut hapisten çıkmış mı? Ne yapacağız şimdi? Diye sayıklayıp duruyordu.

Ahmet; bu adamın kim olduğunu sordu. Kadir amca, ona durumu anlattı. Bu çay ocağını altı sene önce ondan almıştı. Parasının yarısını peşin verip, diğer yarısını da üç yıl boyunca cezaevine götürmüştü. Davut ne istiyor olabilirdi. Ahmet'e Davut'un belalı bir kabadayı olduğunu, eskiden esnaftan haraç topladığını, bu dükkânı da tehdit, korku ile eski sahibinden edip gasp ettiğini, cezaevine girmeden kısa süre öncede kendisine devrettiğini, anlattı. Burayı alırken Davut'u tanııyordu. Ahmet gibi tesadüfen gelmişti. Ahmet'e o adam bir daha gelirse dikkatli olmasını, karşılık vermemesi gerektiğini, bir şekilde olayı kendisinin hallededeceğini söyledi. Ahmet'in içine bir sancı düştü. Şimdi ne yapacaktı. Bu belalı adama karşı nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Sonra içinden "kimseden korkum yok ne olacaksa olsun" dedi

Ertesi akşamüstü deli Davut geldi. Sarhoştı. Kadir amcayla dükkân konusunda, tartışmaya başladılar. Ahmet önce ses çıkarmayıp dinledi. Sonra dayanamayıp araya girdi.

-Davut; Sende kim oluyorsun çakal, geri dur, sen karışma dedi.

-Ahmet; nasıl karışmam abi, bu dükkân benim dedi.

Davut'un birden gözleri büyüdü. Kadir amcaya sert bir tokat indirdi. Zavallı kadir amca yere serildi. Adam iri yarı güçlü biriydi.

Ahmet'in üstüne yürüyüp;

-Bu dükkân benim, sizin aranızdaki olay beni ilgilendirmez, şimdi pılını pırtını topla defol git, bir daha da gözüme görünme, senin için iyi olmaz, benim kim olduğumu cümle âlem bilir, lakabım deli Davut, ben malımı kimseye yedirmem ulan dedi.

Zavallı Ahmet o anda ne yapacağını bilemedi. Yerde acıdan kıvranan kadir amca ona gitmesini söyledi. Ahmet kadir amcaı yerden kaldırdı, evine götürdü. Yolda ne yapacaklarını sordu. Kadir amca ondan aldığı paranın bir kısmıyla borçlarını kapattığını, bir kısmını da, damadına borç verdiğini söyledi. Sonra damadını eve çağırıldı. Durumu anlattı. Damadı parayı vermeyi reddetti.

Ahmet'in dünyası başına yıkılmıştı. Sinirlendi. Ne yapacağını şaşırıldı. Kadir amcaı helalleşti. Bir otele yerleşti. Birkaç gün sonra dükkâna gitti. Dükkânda yeni bir genç çocuk çalışıyordu. Davut dışarıda oturmuş. Keyifli, keyifli nargile içiyor, gelen geçeni seyrediyordu. Ahmet'i karşısında görünce sinirlendi,

Ulan sana bir daha buraya gelme, gözüme görünme demedim mi?

-Bu dükkân benim. Otuz bin lira saydım. Ben şimdi paramı kimden alacağım?

-Bana ne ulan. Kimden alırsan al. Defol git elimden bir kaza çıkacak.

Ahmet korkmuyordu.

-Ekmeğimle kimseyi oynatmam ulan.

Davut bıçağını çıkarıp, Ahmet'in üstüne yürüyüp bir kez savurdu.

Ahmet çevik hareketle, Bıçaktan korundu. Sonra oradan ayrıldı. Davut bir süre kovaladı. Yetişemedi. Ahmet

Davut'tan korkmuyordu. Çok sinirlenmişti. Sınirden bütün bedeni titriyordu.

Birkaç saat yürüdü. Düşündü. Yakınlardaki bıçakçı dükkânından uzun keskin bir bıçak aldı. Beline taktı. Dükkâna geri döndü.

Ahmet Davut'tan korkmuyordu. Artık Davut ondan korksundu. Hışımla İçeri girdi. Bıçağını çıkardı.

-Ekmeğimle kimseyi oynatman ulan deyip kaplan gibi atıldı.

Davut hazırlıksız yakalandı. Davut gafil avlandı.

Ateşini biriktirip patlayan bir şimşek gibi bıçağı Davut'un karnına bütün gücüyle sapladı. Davut bıçağını çıkarmak istedi. Ahmet bir daha, bir daha, bir daha Sapladı. Davut bıçağını çıkaramadı. Usulca yere yığıldı. Ağzında belli belirsiz küfürler ortalara saçıldı. Yerde Davut'un koyu, sıcak kanı akıyordu.

Ahmet kaçtı, Ahmet kinini kustu, Ahmet hincını aldı, Ahmet Rahatladı, Esnaf rahatladı, Dünya rahatladı, Kalabalık çoğaldı, Herkes olup biteni seyretti,

Kimse karışmadı, Kimse bir şey görmedi, Kimse karışmadı, Kimse bir şey görmedi, Kimse karışmadı, Kimse bir şey görmedi.

Üzölmeyin (Deneme)

Üzölmeyin sevdiklerim, üzölmeyin aşklarım hepiniz iyi insanlardınız. Aramıyorum sormuyorum diye küsmeyin, kızmayın bana, sizi hiç unutmadım. Çoğunuza sevdiğimi söyleyemedim ama hepinizi çok sevdim. Yuvasından ilk defa ayrılan kuşlar gibi utangaçtım, tedirgindim, korkaktım. İçimde yangınlar çıktı da sizlere yansıtmadım. Hüzünlendim, duygulandım, ağladım. Hiçbiriniz ağlarken görmediniz beni. Ben acılarımı ve aşklarımı hep içimde yaşadım. Siz okumadınız ama hepinize hüzünlü şiirler yazdım. Her ayrılık bir başlangıç her reddediliş bir imtihan oldu bende. HEPİNİZİN AYRI AYRI GÖZLERİNDEN ÖPERİM. BANA DUYGU DOLU İLHAMLAR VERDİNİZ. Belki hayat bir döngü, özünü arama kaygısı, hep bir arayış, zaten kendini bulduğunda da ölmek üzeresin demektir. Hayat yaşananlardan ve yaşanacaklardan ibaret, yemek, içmek uyumak sadece bir aldatmacadır. Hayat bilinçte başlar bilinçte biter. Üzölmeyin, zihnim sizinle kalacak. Her birinizle güzel duygular yaşadık. Hiç birinizden pişman değilim. HEPİNİZ ÖMRÜMDE BİR SAYFA, sisli bir buğü içinde cama düşen yağmur damlasıydınız. Hiçbirinizi unutmadım. Her gece başımı size yasladım. Üşüyünce sizi örttüm. Düşlerimde renkli çiçekler, burnumda lavanta kokusu, ağzımda söylenmemiş söz, içimde derin boşluk oldunuz. Sizi unutmak için için attım kendimi gecelerin ve bencilliğın koynuna, rakı ve şarap şişelerinde, kısa kısa sevişmelerde aradım sizi. Bulamadım. Bulamadım. Getiremedim geçmişini koynuma. Dolduramadım içimdeki boşluğü. Unuturum sanmıştım, bedenim kandırdı beni. Ruhumda anıların ayak izi, üzölmeyin asla unutmadım sizi.

ANTİKA KİLİM (ÖYKÜ)

Akşamüstü Kadıköy rıhtımında, elimde gazeteye sarılı şarap şişesi, ağızda sarma tütün, denize dalmış sessiz ve düşünceli oturuyorum. Hava güzel, mehtap güzel, Haydarpaşa cıvı cıvı parlıyor. Vapurlarda insanlar, tekneler dolu dolu. Yanda dolmuşların son durağı var. Biri durup biri kalkıyor tıka basa. Turistler rehberlerle geziniyor, İstanbulla hayranlıkla bakıyor her yeri inceliyor fotoğraf çekiyorlar. Sevgililer el ele öpüşüp koklaşıyor. Haydarpaşa garının ışıklarının ateş misali yansıması denizi ne güzel de aydınlatıyor.

Her şey çok güzel, çok güzel de gel gör ki ben perişan haldeyim. Üç aydır işsizim. Aylardır kirayı da ödemedim. Ev sahibi olacak koca kalçalı, muşmula suratlı melun karı az kaldı beni evden atacak. Benimse dünya zerre kadar umurumda değil, boş vermişim her şeyi, Adem baba gibi cıvı cıvı yaşıyorum. Umutsuzum, çaresizim, tükenmişim, bunalımdayım. Saç sakal bir karış, kaç gündür kaportama su değmedi. Ne zamandır doğru dürüst bir şey de yemedim. Ev desen elektrik kesik, su kesik. Cepte metelik kalmadı. Bulduğumla da nevale alıp rıhtımında içiyorum. Kahveci Osman abiden borç aldığım para da suyunu çekti. Son paramla bir şişe şarap ve iki paket tütün aldım. Evde buzdolabı tamtakır fare girse açıklıktan ölür. İyice saldım kendimi, cep delik cepken delik, Avcumdaki son kalan üç demir meteliğe bakıp kendi kendime deliler gibi gülüyorum.

Son zamanlarda bana ne oldu anlamıyorum iyice huylarım değişti. Artık geceleri yarasa misali hiç uyumuyorum. Gündüz desen birkaç saat kestirirken de tuhaf tuhaf rüyalar görüyorum. Mesela birinde askerdeyim, komutanım el bombasının pimini çekip elime veriyor ve sonra say oğlum kaç saniyede patlayacak diyor ve koşarak uzaklaşıyor. Ben elimde bomba öylece bekliyorum. Resmen dona kalıyorum. Hareket etmek istiyorum ama elim ayağım tutulmuş, kımıldayamıyorum. Elimde el bombasıyla koyun gibi bekliyorum.

Komutan; "Saysana ulan!" diye bağıyor. Bende derman ne gezer, dilim tutulmuş bombaya bakıyor ve patlamasını bekliyorum. Bekliyorum ama bomba bir türlü patlamıyor. Kan ter içinde uyanıyorum. Hemen hemen her gün türlü korkunç ve garip rüyalar görüyorum. Birinde de bilmediğim bir şehirdeyim şehirde bir sürü yüksek bina var ve ben yırtık paça, yalın ayak en yükseğini arıyorum. Sonra hiç tanımadığım birine soruyorum ve o bana buraların en yüksek binasını uzaktan gösteriyor. Bendenizde koşu koşu o en yüksek binanın en üst katına çıkıyorum ve kendimi hemen damdan boşluğa bırakıyorum. Havada süzülürken içimden;

"İşte şimdi betona kapaklanacağım, paramparça olacağım. İnşallah acı çekmeden çabucak ölürüm de kurtulurum. Ulan ölmez sakat kalırsam halim ne olur, bana belediye bile bakmaz " derken; Kan ter içinde uyanıyorum. Ama işin garibi bu rüyayı sık sık görmeye başladım. Her seferinde başka bir şehir ve başka insanlar, başka bir bina. Ama sonu hep aynı, havada uyanmak ve hiç yere düşmemek. Bir türlü yere düşemiyorum. Rüyaya da söz geçirilmiyor ki canım.

Ensemde bir el;

-Nazım sen misin kardeşim?

Kelleyi çevirdim anam, çocukluk arkadaşım Rifat. Bunca yıl sonra beni nasıl tanıdı. Ve ya ben onu nasıl tanıdım? Orasını sormayın bende bilmiyorum.

-Nazım sensin değil mi kardeşim?

Aslında içimden beni bu perişan halimle onu tanımazlıktan gelmek geçti ama sonra vazgeçtim. Nede olsa çocukluk arkadaşım.

-Oo Rifat sen misin?

-Benim ya, çocukluk arkadaşın.

-Vay benim kardeşim Rifat, vay anam vay, tesadüfe bak. Beni nasıl tanıdın?

-Valla bende anlamadım. Bir süredir yandaki bankta oturup seni izliyordum. Tam emin olamadım ama gitmeden de içimde kalmasın bir sorayım dedim. Bir daha görememek var belki de.

- Ne iyi yaptın, hoş geldin kardeşim, hiç değişmemişsin, sesin bile aynı. Ne arıyorsun buralarda?

-Koşu yolunda bir işim vardı, sonra vapurla karşıya geçecektim, rıhtımda biraz yürüyeyim dedim seni gördüm.

-Gel ayakta kalma kardeşim, gel otur.

-Sen neler yapıyorsun Nazım, Bu saç sakal ne yahu, yas mı tutuyorsun?

-Öyle de sayılır. Biraz deniz havası alayım dedim, ara sıra gelirim buraya.

-Belli belli. Vay kardeşim, seni gördüğüm iyi oldu. Çok aradım seni ama bulamadım, İstanbul derya deniz biliyorsun.

-Bilmez miyim bende o deryada kayboldum boğuluyorum işte.

-Niye, ne oldu kardeşim. Çok dertlisin.

-Öyle öyle, biraz sıkıntıdayım son zamanlarda boş verdim, saldım kendimi. Moralim bozuk. Her gün kâbuslar görüyorum. Bu rüyalarından nasıl kurtulacağımı da bilmiyorum. Mahallede Arif hoca diye biri varmış, götürelim diyorlar da, öyle batıl inançlarımız yoktur. Acaba bir gitsem mi Rifat?

-Yok oğlum. Ne hocası, Doktora git sen.

-Ayıptır söylemesi para yok, sağlık karnesi de işlemez şimdi. Viziteyi kimden alcaz?

-Sen orasını bana bırak, insanlık öldü mü, sen benim eski dostum, en baba çocukluk arkadaşımsın. Ben seni muayene ettiririm, ne gerekirse yaparız.

-Sağ ol be Rifat, şu gününde bana yardım etmek istersen ya, hiç değişmemişsin, yine yardımsever, yine dost canlısısın. Aslan kardeşim, hakkını nasıl öderim.

-Ne hakkı bilader, sen benim en sevdiğim arkadaşımydın, az mı ekmeğini yedik Hayriye teyzenin, üvey anamdan daha çok severdim anneni, oda beni evlatlarından ayırt etmezdi ya.

-Öyle öyle oda çok severdi seni hatta bütün çocukları, melek gibi yüreği vardı garip anamın. Zalim babam her gün döverdi, hor görürdü de, hiç vicdansız babama karşı geldiğini görmedim. Oy anam oy, garip anam. Toprağı bol olsun.

-Yapma be, Hayriye teyze öldü mü?

-Öldü ya geçen kış, altı ay kadar oldu.

-Yapma ya, çok üzüldüm. Başın sağ olsun kardeşim, mekânı cennet olsun, Allah bilir ama Cennettedir de, çok iyi yürekli bir kadındı.

-Sağ ol, senin gibi dostlar sağ olsun.

-E anlat bakalım sen ne yapıyorsun Nazım, Sevim ablan nasıl?

-Sevim evlendi, Kırşehir'e gelin gitti. Uzun zamandır bende görmemiştım. En son anamın cenazesine geldi, kaldırdıktan sonra da hemen gitti, bebesi vardı kucağında, bir görsen ne tatlı, ne tatlı. Doyamadan gitti işte. Anam da öldükten sonra iyice düzenim bozuldu. Kimsem kalmadı, ne yapacağımı bilemedim, hala acısı taze, inan bazen kapıyı çalıp gelecekmiş gibi hissediyorum. Ama ne fayda benimki beyhude bir bekleyiş. Bunalımdayım, bir garip oldum. Babam öldüğünde böyle olmamıştım. Bana ne oldu bilmiyorum, ben anamla yaşıyormuşum galiba. İş gücü de boş verdim, derviş gibi yaşıyorum işte, kimsem yok anlayacağın, bilirsin iki yumurta bile kıramam, temizlikten de anlamam, görsen ev leş gibi rutubet kokuyor. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyor şu elimdeki mereti içmekten başka.

-Olum sen iyice salmışsın kendini. Ölenle ölünmez. Nedir bu halin? Saç sakal, bak salsam ben salardım kendimi. Siz İstanbul'a göçtükten sonra ben de evden kaçtım. Daha on altı yaşındaydım. Zaten üvey anamın dayaklarından da bıkmıştım, zaten beni hiç sevmedi. Neden bilmem yanında getirdiği iki oğlunu sever beslerdi, ben de bir kuş misali yarı aç yarı tok, yırtık tuman yaşadım işte, ama artık dayanacak gücüm kalmamıştı, kaçtım işte.

-Peki, Nuri baban nasıl izin verdi sana yapılanlara, sen öz oğlu değil misin, nasıl göz yumar bunlara.

-Garip babamı bilirsin; biçare bir adamdı, üvey anamdan çok korkardı zaten, babamı eline almış çocuk gibi oynuyordu, her dediğini yaptırıyordu. Babam halimi görüyordu ama nedendir bilmem hiç sesi çıkmazdı. Bazen beni gizli gizli besler harçlık verirdi. Üvey anneme söylemememi de sıkı sıkı tembihlerdi. Kaçtığımda iyi oldu zaten, Cehennem hayatı yaşadım resmen. Öz anam öldüğü gün benimde bir yanım ölmüştü. Yani seni çok iyi anlıyorum, kaderlerimiz aynı. Ama bak hayata sınıksız tutundum, dimdik durdum. Çok çile çektim çok, başıma neler geldi bir bilsen dostum.

-Üvey ananla babana ne oldu. Görüşüyor musun?

-İstanbul'a kaçtıktan beş yıl sonra babam rahmetli oldu. Şeytan kadın yedi bitirdi babamı. Yaşarken bütün maaşını alırdı. Adama çocuk gibi bir harçlık verir onun da hesabını sorardı. Büyük oğluna hem beni hep babamı az dövdürmedi, babamı resmen mengeneyle almışlardı, babamın cenazesinden sonra ne gördüm ne haber aldım, şeytan görsün yüzlerini. Babamın emekli maaşı da onlara kalmış. Zehir zıkkım olsun onlara.

-Senin de başın sağ olsun kardeşim. İyi adamdı Nuri amca, ağız var dili yoktu, biçare bir adamdı. Ayşe teyze ölünce perişan olmuşsunuz.

-Ben kaçıp kurtuldum da zavallı babamı kurtaramadım. Yanarım da ona yanarım. Keşke onu da yanımda götürseydim. Ölene kadar göremedim babamı. Hep vicdan azabı oldu bende.

-Ne yapabiliyordun oğlum, zaten sen çocuktun. Baban herkes tarafından sevilen sayılan, işinde gücünde bir adamdı. Götürsen de gelmezdi zaten, seni de bırakmazdı.

-Doğru söylüyorsun, belki bırakmazdı ama yine de düşündükçe üzülüyorum. Ben gidince için için ağlamıştır zavallı, nede olsa tek evladiydım. Üveyler desen neler çektirmişlerdir babama, düşündükçe hem kendime kızıyorum hem de onları gidip öldürmek istiyorum. Ama geldi geçti işte, hayat devam ediyor. Çok şükür şimdi durumum iyi. Evlendim bir kızım oldu altı aylık, hanım da yabancı değil bizim oralı. Çocuk halimle Bu koca şehire kaçıp geldiğimde neler gördüm neler yaşadım bir bilsen, çoğu insan dayanamaz vallahi.

-Anlat kardeşim, dök içini ben dinlerim.

-Yok, şimdi, uzun hikâye.

-Yav sen anlat, zaten sabahçıyız, zinhar seni bırakmam. Daha yeni bulmuşum kardeşimi yıllar sonra.

-Nazım; şu kulübeden hanımı bir arayayım, merak etmesin, hemen geliyorum.

-Jetonun var mı?

-Var var, her zaman cebimde üç beş jeton taşırım, ne okur ne olmaz diye.

...On beş dakika sonra, elinde bir şişe kırmızı şarapla geldi.

-Haydi şerefe! İçelim dostum, eski günlerinin hatırına.

-Konuştun mu yengeyle?

-Konuştum, senden de bahsettim, sabah dönerim dedim. Kaçta başlıyor vapurlar?

-Sen boş ver vapuru, bu gece bendesin.

Bir anda evin halini unuttuğum, olan oldu artık dedim, zaten her şey ortada. Ne olacaksa olsun.

- Hadi anlat bakalım İstanbul'a kaçıp geldiğin ilk günleri, merak ettim. Kimin kimsende yoktu burada galiba.

-Bu İstanbul denen canavar şehre tumsuz ve beş parasız gelmişim. Cepte metelik yok ayakkabı yırtık, pantolon yama, düştüm yollara yürüyorum. Şansımdan O gün bir yağmur yağıyor gök delinmiş sanki. Kışıma kadar ıslanmış sırlıklam olmuşum, ama inan umurumda değil, içim alev alev yanıyor, hem yürüyorum hem kendi kendime deliler

gibi söylüyor; "Ulan canavar seni yenecek, ulan canavar seni yenecek" diye. Nedendir bilmem koca İstanbul o gün gözümde canavar olmuş sanki beni yutacak. Daha önce böyle büyük bir şehir görmemişim. İçimden nasıl korkuyorum ama dışarı belli etmiyorum, kaşlarım çatık, başım önde kılavuzsuz gemi gibi yürüyorum. Kaldırımlardan şarıl şarıl sular akıyor. Sanki birazdan bir sel gelip beni götürecekmış gibi. Bir süre sonra üşümeye başladım, tir tir titriyorum, bir süre sonra soğuktan ve yağmurdan şişmiş ayaklarımı hissetmez oldum. Dişlerim takırdamaya başladı durduramıyorum.

- Vay kardeşim vay, her ayrıntıyı da hatırlıyorsun, maşallah ne hafıza varmış sende Rifat.
-Hatırlamam mı, insan bazı anları asla unutmaz o anlar sayesinde bu günlere geldim. O çilelerde kaderimizde varmış.
-Kusura bakma sözünü kestim dostum, anlat kaldığın yerden.
-Nerede kalmıştım? ; Baktım ilerde boş bir inşaat var, girdim içeri, yoksa donacağım, sırlıslık olmuşum zaten, inşaatın kapısı penceresi takılmamış ama duvarlar ve kiremitler dizilmiş, hava da kararmaya başladı mı, aldı beni bir korku. Bir yandan üşüyorum, bir yandan korkuyorum. Ev aklıma geliyor, babam aklıma geliyor, daha ilk günden geri mi dönsen diye düşünüyorum. Ama sonra o şeytan huylu üvey anamı düşündükçe vazgeçiyorum. Zaten artık beni eve de almaz diyorum. İnşaattın bir köşesine çömeldim. En azından yağmurdan kurtulmuşum ama dişlerim hala takır takır ötüyor. Yağmurun sesinden duymamışım, az dikkat kesildim üst kattan insan sesleri ve yanan odun ve duman kokusu burnuma geliyor. Biraz tedirgin oldum, herhalde inşaatta çalışan amelelerdir, soba da yakıyorlar diye düşündüm. Ama neden bu soğukta buradaydılar? Neden sıcak evlerine gitmemişlerdi? Zaten bu şiddetli yağmurda ne iş yaparlardı ki. İçimi bir korku kapladı, ama yine de merak ediyorum. Usul usul merdivenlerden üst kata çıktım, bir de ne göreyim, sen de yirmi, ben diyeyim otuz kişi var yukarıda. Kimisi içinde tahta parçaları ve ıvır zıvırla yanan içi dışı kıpkırmızı olmuş bir tenekenin başına üşüşmüşler ısınıyorlar. Hepsinin üstü başı yırtık pırtık, eski püskü ayakkabılar ayaklarında. Beni fark eden umursayan da yok zaten. Arada bir boşluk bulup ellerimi ısıttım. Biraz ısınınca bir kenara çekilip oturdum, bükük dizlerimi kollarımla sardım. Bir yandan da bizim mahallenin delisi kazım vardı hani ona "Kazo" derdik. Hatırladın mı?
-Hatırlamam mı dostum az işletmedik, az canını yakmadık, az dalgamızı geçmedik gariple. Allah günahımızı affetsin.
-Yav çocuktuk, ne bilelim, şimdi olsa yapar mısın? Neyse. Sonra sırtında en az üç türlü ceket. Altında üst üste giyilmiş birkaç pantolon, saçları ne zamandır yıkanmamış keçe gibi, eli yüzü kapkara bir kadın; bana cebinden çıkardığı poşetteki küflü ekmeği uzatmasını mı, bir yandan da ye ye diyor. İnan ki dostum o kadar açtım ki o küflü ekmeği nasıl yedim bir bilsen. Ayrıntıları nasıl hatırlıyorsun demiştin ya, böyle şeyleri hayatında kaç kişi yaşar? O yüzden bazı şeyler unutulmaz dostum. Efkârlandım yine. Nevale bitti mi?
-Bitti.
-İleride açık büfe vardı. Gidip geleyim. Cigaran var mı?
-Var var, tütün var, sen kendine al
-Sana da alayım bir filtreli marlboro
-Yok, dostum, bir yıla yakındır tütün içiyorum. Alıştım buna, şimdi öksürük yapar.
-Tamam, o zaman, hemen geliyorum.

Rifat gidince arkasından bakakaldım. Ne iyi çocuktuk Rifat, çocukluğumdan kalan hatıralar hep onunla doluydu, bir nevi kardeş gibiydik. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Hele anası Fatma teyze var ya beni oğlundan ayırt etmezdi Rifat'a ne hazırlasa bana da aynından yapardı, annemle de çok iyi arkadaşlardı kapı komşumuzdu rahmetli annemle kapı önünde oturur, çay içer bize bakar gülerlerdi. Hey gidi günler hey. Ne güzel günlerdi. İyi insanlar fazla yaşamaz derler doğruymuş meğer. Ama kardeşim baya façayı düzeltmiş, ama o yüreği hiç eskimemiş, yine sevecen yine alçak gönüllü. Yerinde ben olsam beni tanımazdım belki de, tanısam da görmezden gelirdim. Şu halime bak, iyice bıraktım kendimi. Dostumun beni böyle görmesini istemezdim ama elden ne gelir gördü işte, artık geri dönüş yok. Ama hiç hor görmedi, helal olsun delikanlı çocukmuş, dostlarını unutmamış. Oysa benim bir tane dostum kalmadı. Ne arayanım var ne soranım. Kahvedekiler desen iyi gün dostu. Ancak selam sabah, gerisi yok. Ulan Nazım utan be kendinden, toparlan. Bari şu koç gibi arkadaşın için, üstünü başını temizle, bir tıraş ol. Amaan boş ver, yarın gider nasılsa, ben yine kendi halime.

- On dakika sonra elinde kese kâğıdıyla geldi.
-Nazım buralar güzelmiş, Kadıköy'e pek yolum düşmez, bir alacak vardı istasyonun orda iyi ki de yolum düşmüş. Tesadüf işte eski dostumu gördüm. Bizim dükkân karşıda, geçiniyoruz işte, kimseye muhtaç değiliz.
-Ne dükkânı, ne işle meşgulsün dostum?
-Ufak bir butiğim var, bebe ve çocuk kıyafetleri satıyorum, hanım da yardım ediyor sağ olsun, birlikte geçinip gidiyoruz, ev de yakın dükkâna arabayla on dakika.
-İyi iyi, hayırlı işlerin bol kazancın olsun, çok sevindim dostum.
-Sen ne iş yapıyorsun görmeyeli?

-Sorma be bilader, orada burada ne iş bulursam çalışıyorum. İşle pek şansım yok zaten, bir işte üç aydan fazla tutduğum görülmemiştir. En son şu karşıdaki rihtim birahanesinde garsonluk yapıyordum. Anam ölünce saldım kendimi, patron'da kovdu ister istemez. Aslında iyi adamdır Ahmet abi zamanında çok yardımcı oldu. Evvelden de tanırdım, ara sıra bira içmeye gelirdim. Param olmasa bile yazardı deftere. Zevkin veresiyesi olmaz derler ama oluyor işte insan insan olunca. Ama Allah var hep borcumu öderdim. O günlerden kaldı Haydarpaşa sevdam, birahane iki katlı, genelde yalnız başıma ikinci katta oturur haydarpaşaya bakar, dalar giderdim. Zaten pek arkadaşım da yoktu, pek arkadaş canlısı biri sayılmam bilirsin.
-Bilmem mi, küçükken de öyleydin. Benden başkasıyla kolay kolay konuşmazdın. Az mı kurtardın beni mahalledeki serseri çocuklardan, senden de korkarlardı ama, pek cesur bir çocuktun.

-Öyleydi, öyleydi. Ama şimdi gel de gör ki kavga görsem kaçıyorum. Nerde o yiğit Nazım, Korkağın teki oldu.

-Niye korkak olasın dostum, her şeyin bir çaresi vardır.

-Öyle diyorsan öyledir dostum ama sen yabancı değilsin artık hayata o kadar küskünüm ki nedendir bilmem hiçbir işim rast gitmez.

-Az önce anlattıklarımın hiçbir şey anlamadın mı? Ben neler gördüm neler, bir ara bende kendimi o kadar çaresiz o kadar yalnız hissettim ki kardeşim. İnan Allah var yukarda intihar etmeyi bile düşündüm. Ama sonra toparlandım. Cenabı Allah sevdiği kullarını sınırmış, Belki seni de sınıyordu.

-Aslında ben ne yaptımsa kendime yaptım. Ama yine de tesellin için sağ ol. Sen iyi bir arkadaşsın, iyi ki seni gördüm. Yıllardır kimseye açılmamıştım. Yanlış anlama sarhoş ta değilim. Bunları içimden gelerek söylüyorum.

-Sağ ol kardeşim eksik olma. Eski dostlar birbirine yardım etmeli değil mi? Bak o gün o evsiz deli kadın bana o küflü ekmeği vermeseydi belki de açlıktan ölecektim. Sahi nerde kalmıştın? unuttuk lafa daldık. Kaldığın yerden anlatsana.

-Anlatayım da gör insanın kıymetini. Neyse; küflü ekmeği afiyetle yedim. Anladım ki bu insanlar evsiz barksız insanlarmış ve bu inşaatta kaç zamandır yaşıyorlarmış. Sonra uzun sakallı bir adam su verdi. İçtim. Biri kirli yırtık pırtık bir kilim getirdi, biri eski battaniye. Birden korkularım geçti. Isındım. Karnım doydu. Sonra kendi kendime. "Bu koca şehirde ne kadar evsiz ve gariban varmış" dedim. On gün kadar onlarla yaşadım. Hava güzel olursa gündüz dışarıda amaçsızca geziyor, çöpleri karıştırıyor, başkalarının artıklarıyla geçiniyorum. Birkaç sefer hasta oldum yediklerimden herhalde sonra alıştım. Akşam olunca da buraya geliyordum. Yani bir nevi bu yarım kalmış inşaat evim olmuştu. Dışarıda o halimle çok dalga geçtiler. Hor gördüler. Aşağıladılar. İnan o evsizlerden gördüğüm merhameti normal insanlar'dan görmedim. Sonra bir sabah birkaç adam geldi yanlarında zabıta ve polis var, bizi patakladılar ve oradan kovdular. Ben dahil hiç birimiz tepki vermiyoruz. Nede olsa burası bizim değil. İşte o gün uyandım derin uykudan. "Ulan Rıfat sen bu değilsin" dedim, kendine gel. Paramda kalmamış. Son paramı İstanbula gelmek için otobüse vermişim. Üstüm başım perişan her yanımda yırtık pırtık olmuş. Tuvalet ve bazı ihtiyaçlarımı karşıladığım bahçesi büyük bir cami var. Oraya gittim bahçesindeki oturdum kara kara düşünüyorum. "Ne yapacağım şimdi. Akşam Gidecek yerimde yok. Hadi gündüz şurada burada idare ediyorum gece ne olacak?" Bunları düşünürken yanıma yaşlı bir adam oturdu. Selam verdi. Adamı az çok uzaktan tanıyorum.

.....DEVAM EDECEK...

Belediye kapısı (öykü)

Sabah vakti Pancarlı belediyesinin kapısında güneşte eskimiş kasketliyle oturan yaşlı amca; elindeki evrakları sinirli bir şekilde sallayıp yanındakine seslendi;

-Beni üç aydır oyalıyorlar. Geçen salıdan beri aha şu karşıdaki pansiyonda kalıyorum. Paralar da suyunu çekti. Bu günde imzalatamazsak yine eli boş dönecez köye. Hafta sonu açık mı acep belediye yeğenim?

Ütülü gıcır beyaz gömlek, çizgili siyah pantolon, parlak sivri burun kundura içinde beyaz çorap, düz saçları jöleli, ince burunlu, ince bıyıklı, delikanlı kehribar tespini sallayarak önce amcayı sonra elindeki evraklara göz ucuyla bakıp ayak ayak üstüne attı.

-Açık açık olmasına da kimseyi bulamazsın emmi. Hafta sonu bir kapıcı gelir. O da öğleden sonra tüyer.

Dertli dertli içini çeken Hasan emmi tabakasını çıkarırken;

-Ah yeğenim ah, bu yaşımda seyyah oldum yollarda. Bu kaçınıcı gelişim, bi imza atacaklar verem ettiler gayri.

-Neden atmıyorlar emmi, Ne diyorlar sana?

-Benim tarla sekiz dönüm, yola yakın, tam kavşakta. Yol genişletme çalışmaları başladı. Üç dönümü belediye sınırındaymış. Yolun bir yanı pancarlı belediyesine, bir yanı da kömürlüye giriyormuş. İkisi de senin tarla bizim sınırda diyor. Bizim tarla güme gitmesin diye muhtardan aldığım imar planını hiçbirine imzalatamıyorum. İki aydır belediye belediye dolaniyorum bir sonuç alamadım. Kimse imzalamıyor, devamlı oyalıyorlar. Senin anlayacağın gasp edecekler benim tarlayı.

-Tapusu var mı tarlanın?

-Köyde kimin tapusu var yeğenim? Hepsi atadan kalma zilliyet.

-Senin işin zor emmi. Tapu yoksa mal hazinenindir. Bu uyanıklarda devletin malını bölüşemiyorlar anlaşılın, ama yakında bölüşürler, sende avucunu yalarsın.

Kasketini çıkarıp terleyen başını mendille silen hasan emmi;

-Ne diyon sen yeğenim bu tarla bana atadan miras, taa Osmanlıdan beri, alamazlar elimden, ölürüm de vermem malımı.

-Osmanlı'mı kaldı emmi, cumhuriyet kurulalı kırk yıldan fazla oldu. Alamazlar diyon da, alırlar emmi, öyle bir alırlar ki anlamazsın bile, sen devletten akıllı mısın?

-Yok, yeğenim devlet babadır. Ben sadece hakkımı arıyorum.

-Ara ara da emmi bu işlerinde bir yolu var. Her şeyin bi çaresi var.

-Nasıl çare yeğenim? Allah rızası için söyle, bıktım usandım gayri.

-Kesenin ağzını açacan emmi. Bahşış vercen ki işini görsünler.

-Kime verecem kimseyi tanımam ki burda.

-O işi bana bırak emmi boşuna burada oturmuyoruz.

-Sen ne iş yapıyon burda.

-Vatandaşın işini görüyo emmi Allah rızası için.

-Benim şu işi de bi görsen.

-Olur, ama beş yüzünü alırım.

-Abov! o kadar tutar mı?

-Tutmaz mı emmi, memuru var, müdürü var, encümeni var, özel kalemi var, başkanı var. Var da var.

Hasan emmi bir elindeki kâğıtlara bir de belediyenin kocaman kapısına baktı. Kapını önünde onlarca insan bekliyordu. Birçoğunu tanıyordu haftalardır beraber gelip gidiyorlardı. Hiç birinin işi hallolmamıştı. Ona bir fırsat çıkmıştı bu adam sayesinde tarlalarını kurtarabileceğini düşündü. ....Devam edecek...

Anlamalı gözlerde büyüme / Öykü

Şafağın ilk ışıkları kimsesiz varoşların yoksul, bahtsız, umutsuz sokaklarına inerken küçük İbrahim erkenden uyanmış, yatağını düzeltmiş, çayı demlemiş kardeşinin ve annesinin uyanmasını beklerken yine o çok sevdiği şeyi; sağ elini delikli boru gibi yaparak güneşin doğuşunu izlemek için iki katlı, geniş avlulu eski evlerinin damına çıktı. Alt katı küçücük tahta kapılı tuvalet, banyo ve mutfaktan oluşan, üst katı iki küçük odalı, bahçe duvarları eski tuğlalarla çevrili bu evde doğmuş ve büyümüştü. Henüz on iki yaşındaydı ama o kadar durgun sakin ve olgun davranışları vardı ki yaşından çok büyük tavırları nedeniyle mahallede saygı duyulan ve sevilen bir çocuktur.

Babası üç yıl önce annesiyle şiddetli bir kavgasından sonra kendisini ve dört yaş küçük kız kardeşini terk edip gitmişti. Nereye gittiğini ne yaptığını bilmiyordu, iki üç ayda bir üç beş soğuk cümle ile zarfın içinde biraz para ile birlikte gönderici adresi belli olmayan bir mektup gönderiyordu. Babasının gönderdiği parayla iki kardeşinin ve annesinin geçinmesi mümkün değildi, üstelik evleri de kiraydı, maddi ve manevi evin yükü küçük İbrahim'in sırtındaydı, ona henüz ağır gelen sorumluluklar yüzden çocukluğunu yaşayamamış çocuk yaşta olgunlaşmıştı. Evlerine yakın küçük bir terzi dükkânında üç beş kuruşa çalışıyordu. Dükkânın sahibi ustası Mustafa amca onların durumunu biliyor ve elinden geldiğince yardım ediyor, her pazara gittiğinde İbrahim'e bir kaç parça sebze meyve alıyor ve ağlamaklı bir sesle " al oğlum şunları zavallı annene götür " diyerek başını babacan bir tavırla okşuyordu. İbrahim ustasını tutkuyla seviyor, ustasının samimi sesinde hiç yaşayamadığı baba şefkatini derinden hissediyordu.

Evlerinin damında avucundaki delikten güneşin küçücük dairesine bakarken; minicik avucuna bile sığan bu kadar küçük bir şeyin bütün dünyayı aydınlatıp ısıttığına anlam veremiyordu. Çocuk saflığıyla dar yokuş ve eski küçük kare taşlarla kaplı sokaklarından gelip geçenleri izlemeye koyuldu. Birden aklına güvercinleri geldi. Güvercinlerini kafesten çıkarıp yemlerken kafesin arkasında kümesten devşirme kilerde toz içinde battaniyenin altında uyuyan Cemal amcasını gördü. 'Yine ne yaramazlık yapmıştır da babaannem evden kovmuştur diye düşündü. Amcasını bazen bu tozlu kilerde, bazen de odunlukta uyurken görüyordu. Annesi birkaç defa Cemal amcasını burada uyurken görmüş ve kovmuştu. Annesi amcasının bu eve gelmesini hiç istemiyordu İbrahim amcasını çok seviyordu ama annesinin amcasına olan tavırlarına bir anlam veremiyordu. Az çok hatırladığı kadarıyla annesiyle babası sık sık kavga ediyorlar, babası eve sık sık sarhoş gelip bir köşede sızıyordu. Babasını hiç de iyi anılarla hatırlamıyordu.

Cemal amcası babaannesinin onca emeklerle gönderdiği üniversiteyi yarım bırakmış önce serserilikle arkadaş çevresine bağlanmıştı, sonraları ise solcu anarşist gençlerden oluşan bir örgüte girmişti. Bazen günlerce gelmiyordu. Nereye gittiği nerede kaldığı ne yaptığı belli değildi. Babaannesi amcasını bazen evden kovarak cezalandırıyor. Ama bu kovmalar ve dışlamalar Cemal amcasını daha devrimci ve anarşist ve asi yapıyordu. Annesi son zamanlarda kendisi ve kardeşiyle fazla ilgilenmiyor, uzun uzun pencereden dışarı bakarak sessiz sessiz ağlıyordu İbrahim annesinin bu haline çok üzülüyor annesine moral vermek için öpüyor, saçını okşuyor, seviyor, güzel sözler söylüyordu ama bütün bunlar annesini eski gibi yapıyordu.

İbrahim sabah erkenden kardeşinin elinden sımsıkı tutarak okula götürmek için evden çıktığında son zamanlarda sık sık gördüğü terk edilmiş evlerin, viranelerin, okulların, fabrikaların duvarlarında yazılı çeşitli örgüt isimleri ve sloganlarını korku ve merak içinde okuyordu. Duvarları kırmızı boya ile yazılmış çeşitli kısaltılmış örgüt isimleri ve "Faşizme karşı omuz omuz" "Katil Amerika" "Tam bağımsız Türkiye" "Kahrolsun emperyalizm" vb. gibi afişler boyunca uzanıyordu. Geceleri bazı evlerin kapıları çarpı işaretleriyle işaretleniyor sabah erkenden ev sahipleri tarafından acelece boyanıyor ama gece yine aynı şekilde boyanıyordu. İbrahim kısa süre önce herkesin birbirini tanıdığı sevdiği mahallelerinin nasıl bu hale geldiğine ve bütün bu yaşananlara bir anlam veremiyordu.

Daha önce adını duymadığı ve anlamını bilmediği bu kadar çok örgütün olmasına çok şaşırıyordu. Karanlık günlerin ortamında ve gölgesinde çabucak gruplaşan üç beş kişi kendilerine göre bir illegal örgüt kuruyor örgütün ismini koyup liderini seçip gençlikçi coşkularıyla çeşitli sloganlar türetip çeşitli eylemlerle adını duyuruyorlardı. Bu örgütlerin bazıları kısa bir zamanda büyüyor geliyor ve kendilerine göre bir amaç uğruna polis ve askerlerle çatışmaya girecek kadar cesaretleniyor. Bazıları geniş kapsamlı düşünüp legal bir partileşmeye sürecine yöneliyor. Bazıları ise birkaç gencin büyük heyecan ve tutkuyla kurduğu bir çete olmaktan ileri gidemiyor ve saman alevi gibi yok olup gidiyorlardı. Ortam oldukça karmaşık ve anarşik bir ortama uygundu. Başta üniversiteler olmak üzere toplumun büyük bölümünde bölünmeler ve çatışmalar başlamıştı. İbrahim son zamanlarda geceleri çatışma ve silah seslerinden doğru dürüst uyuyamıyordu. Kardeşi de çok korkuyordu kendisi de çok korkmasına rağmen korktuğunu belli etmeden kardeşini ve annesini teselli ediyor onlara sımsıkı sarılıyordu. Nice geceler çocukluğunu unutmuş babacan bir tavırla ailesine sahip çıkmıştı. Acımasız hayat ona bu yükümlüğü vermişti.

Yine öyle korkutucu ve uykusuz bir gecenin şafağında uğultulu bir gürültüyle uyandı. Uykulu ve korkulu gözlerle odasının kapı aralığından baktığında diğer odada onlarca askerle birlikte eli önden kelepçelenmiş feci halde dayak yemiş ve işkence edilmiş ağzı burnu kan içinde perişan bir haldeki Cemal amcasını gördü. Birden yüreğini büyük bir korku sardı hemen kardeşini kucaklayıp kanepenin altına sakladı ve burada ses çıkarmadan beklemesini söyledi ama kız kardeşi korkmuş ve "anne" diye ağlamaya başlamıştı. İbrahim olanları izlemeye koyuldu. Askerler annesini ve amcasını ite kaka evlerinin damına çıkarıp damdaki kileri aramaya başladılar. Bir süre sonra bir asker kilerden

çıkardığı bez içine sarılı küçük bir tabanca ile geldi. O andan itibaren askerler amcasına öyle acımasızca vurmaya ve sövmeye başladılar ki İbrahim korkudan küçük kalbinin duracağını sandı. Askerler genç bir yüzbaşı refakatinde amcasını dar ve yokuş sokaklarına çıkardılar. Sokak asker doluydu. Askerlerin arasında onlarca üstü başı yırtılmış, yüzü gözü kan içinde zavallı genç vardı. İbrahim bazılarını amcasıyla birlikte görmüştü ve tanıyordu. Gençlerden kimisi çok gençti, bazıları sessizce ağlıyor, bazıları korkudan titriyor, bazıları ise devrimci tavrını takınmış hiçbir şeyden korkmuyormuş izlenimi veriyordu. Dar sokağın pencere ve balkonlarından meraklı gözlerle olayları izleyen mahalle sakinleri çaresizlik ve korku içindeki gençlere bakıyorlardı. Askerler gözaltına aldıkları gençlerle birlikte sokağın yokuş yönüne doğru yürümeye başladılar. İbrahim annesini atlatıp onları takip etmeye başladı, gün ışığı tepeden ritmik ışıklar yayarak inmeye başlamıştı. Güneşin ilk ışıkları anarşist ve asi gençlerin yüzlerini aydınlattığında belki günlerce gördükleri işkence ve dayak izlerinin korkunçluğu daha ayrıntılı görülebiliyordu. Askerler gençleri birkaç kilometre uzaktaki çam ormanına götürdüler ve ellerinde kazma küreklerle belli ki önceden işaretlenmiş ağaçların altlarını kazmaya başladılar. Bir süre sonra çukurlardan çuvallar içinde çıkardıkları çeşitli dergi, kitap, afiş, Molotof malzemeleri ve birkaç el bombası ve bir kaç tabancayı ortada bir yere biriktirdiler. İçlerinden rütbeli ve yaşlı olduğu belli olan ve kepinin kenarından saçlarının beyazları görünen komutan perişan durumdaki gençlere yüksek ve kararlı bir ses tonuyla çeşitli sorular sormaya başladı, içinde Cemal amcasının da olduğu gençlerden bazıları kaçmaya çalıştı ama daha çamlığın tel çitine ulaşmadan yakalanmışlardı. Etrafın askerlerle dolu olduğunu ve kaçmanın mümkün olmadığını anlayan gençler çaresiz ve sonu belli olmayan kaderlerine razı bir şekilde boyunlarını bükerek gözleri yerde korku içinde meçhul sonlarını bekliyorlardı. Bir süre sonra yeşil brandalı askeri bir kamyon arkasına ite kaka doldurdukları gençlerle birlikte belki de bazılarının bir daha dönmek üzere gideceği sonu muamma bir yöne doğru ilerledi. İbrahim'in aklında yüreğinde ve bilincinde son kalan ve her hatırladığında hüzünlendiği, hiç unutmadığı ve unutamayacağı şey; usulca uzaklaşan kamyonun kasasından namluların arkasından erken yaşlarda acılarıyla büyümüş gözlerle bakan ömrünün baharındaki bir bilinmeze giden gençlerin masum bir o kadar da dirençli, kararlı ve devrimci bakışlarıydı. O bakışlardaki anlamlar küçük İbrahim'i bir daha küçülmemek üzere büyütmişti.

Yazan: Serdal Göçmen

Çiçek ile Yusuf (Öykü)

...Gül, Lale, Nergis, Çiğdem. Nilüfer, Karanfil, Papatya, Fulya. Hepsi de güzel çiçekler, sadece çiçekte de değil; bizde de yaşarlar. Küçük tatlı kızlarımıza onların isimlerini veririz. Kızlarımızın bu isimleri hak ettiğini düşünürüz. Oysa gerçekten hak ediyorlar mı diye sorgulamayız. Onlar bizim küçük sevimli kızlarımız, gelinlerimiz, hayallerimiz, sevdalarımız, aşklarımız, özlemlerimiz, bacılarımız, karılarımız, kadınlarımız, analarımız. Onlar çiçek gibi açsın, çiçek gibi koksun, çiçek gibi renkli, alımlı, eşsiz, güzel olsun, hep sevelsin, sevelsin diye...

Oysa birçok çiçek gerçek sevgiyi tadamadan solar biter. Kimisi ılık rüzgarda sallanan sarı sarı Kır çiçeği, kimisi tomurcuk, dalından koparılan Gül, öteki umuda, güne, güneşe tertemiz bir avuç gibi açılan Papatya, diğeri bir kayanın gölgesine hapsolmuş Nergis, Menekşe, Manolya, Mine, Yasemin...

Bu çiçeklerden en az bir tanesi ömrümüze girmiştir. Belki birini beklemişizdir köşe başlarında, biri gönlümüze düşmüştür, sarmışızdır birini sımsıcak tenimize, birinin hala kokusu içimizde kalmıştır, biri rengini vermiştir göz bebeklerimize. Biri yüreğimize işlemiştir adını. Birini hep bekleriz benliğimizde...

Çiçekler; Güzel kokan çiçekler. Temizler, güzeller, duygu dolu, sevgi dolu, aşk dolu yürekler. Hangi birini ansam, yazsam, söylesem; Kalem yetmez yazmaya, zaman yetmez saymaya...

İşte bu insan çiçeklerinden bir "Çiçek kız" gerçek aşkı yaşadı. Destanı "Yusuf" ile ellerden ellere, dillerden dillere dolandı. Anısı nice nice bahçelerin kokusuna karıştı...

...Son öyküm "Çiçek ile Yusuf" un Düğümünü sevgili dostlarıma paylaşmak istedim. Öykü henüz bitmedi. Yazım denetimi bitince devamını paylaşacağım sevgiyle...
"Serdal Göçmen"

Eylül ve aşk (Deneme)

Yağmur yağıyordu; Yine ıslak hüzün akıyordu kaldırımlardan. Yağmuru severim, yağmurlu günlerde duygularım depreşir, çiçek kokarım, toprak koklarım, ağaç kokarım, ilham gelir ruhuma, içimde hüzünlü mısralar dolaşır, içimde bir türkü mırıldanırım, hüznümü ilmik ilmik işlerim, ufukta yepyeni bir hayat düşlerim.

Sımsıkı tuttum ellerini; Soğuk geldi elleri elime, ama ellerim sımsıcaktı, ikimizi de ısıtacaktı. Gözlerine baktım; Gözlerinde umut, yüreğinde acı, ruhunda isyan dolaşır. Seviyorum lan ben isyanı, insanda biraz isyan olmalı, yoksa ne farkımız kalır eşekten, inekten, koyundan. Biz koyun değiliz, insanız biz insan. Üretiriz, paylaşıyoruz, yaratırız. Düşünürüz, sorgularız, yargılarız.

Asiydi; İlk defa çıkıyordum asi bir kızla (Aşık oluyorum galiba) kısa siyah saçları devrimi çağırır, direnci suskun bıçak, sesi içime işler, pimi çekilmiş bomba gibi yüreği vardı. Tutmasam patlayacaktı.

Denize özenirdi; Sirtında yeşil mont, ayağında uzun bot, yüzünde umutlu gülümseme, omzunda ağır yük ; “Düşün derdim gülüm, memleket bizden büyük.” Hayır! derdi kızarak; “Devrimler küçük başlar, bilinç büyütür, birlik yenilmez kılar, cesaret tarihe damgalar.

Saman alevi gibiydi duygudan duyguya sıçrardı. Hayalleri vardı, anlatırdı. Anlattıkça coşardı, bir gülerdi, bir ağlardı, asla vazgeçmezdi hayallerinden, umutlarından. O konuşunca susardım, benden kopmasından korkardım. Ah mümkün olsa ütopyasını ona avucumda deniz gibi sunardım.

Ama gerçekler acı, hayat acımasızdı. Yokluk boydan aşmış, sefalet diz boyu, duvarlar üstüme gelir, kapılar, pencereler, balkonlar suskun, insanlar korkmuş, yumruklar sıkı, yaşam ağır gelir, analar durmadan ağlar, çocukluğum, umutlarım, hayallerim, sokaklarım tutulmuş, barikatlar dizilmiş, mevziler kazılmış, umutlar törpülenmiş eller tetikte, ölümün gölgesi her yerde dolaşır, hayat pusu kurmuş, her köşede korkaklar, kalleşler, hainler, satılık köpekler. İşkence avluda bekler sıradakini. Acılar tarif edilmez, ülkem kan içinde, eylül darbesi bu bir daha yaşanmaz, hiçbir faşist darbe ıslak eylüle yakışmaz.

Eylül aşk ayıdır; içimde ılık sıcaklık, yüreğimde bir yara, hiçbir darbe vuramaz hayalimizi, sevgimiz her darbeden büyük, aşkımız ülkem kadar güzel, umudumuz hep taze, özlemimiz mutlu yarınlar. Eylül'üm ismin yakışmaz hiçbir darbeye. Oysa biz tarihe sığındık, tarih bizi yargılar. Seviyorum eylül seni, gerisi yalan, yazsın bütün kitaplar işte geriye kalan...

(Serdal Göçmen)

Kendim

Bendeniz kendim gibi olmak istemem. Eğer kendim gibi olursam kendimle hayatta anlaşmam sürekli kavga ederim, çünkü kendi kendimin kendine özgü çok bilen ve bencil ve ukala huylarından hiç hoşlanmam, o yüzden kendim gibi olmak bana bir şey kazandırmaz, aksine hep kaybettirir. Ne zaman kendim gibi olsam hep bir şeyleri kaybederim. Kaybettiğim için kendi kendime kendimce sinirlenirim. Bu yüzden dostlarım kendimin kendim gibi olmasından pek hoşlanmazlar, hep rol yapayım isterler. Sürekli rol yapmak ve kendim gibi olamamak beni üzer ve yorar ama geriye kalan azıcık dostumu da kaybetmemek için kendim gibi olmamam gerektiğinin de farkına varırım. Ben aslında kendimle de hiç anlaşmam, sürekli kendi kendime kızar, kavga ederim. Genelde pek te mutlu olamadığım için de kendimin kendimle anlaşması neredeyse imkansızdır. Çocukken kendi kendimle çok iyi anlaşırdım, hiç kendi kendime kızmazdım, dertlerimi kendi kendime anlatır kendimle her şeyi paylaşırdım. Şimdi dertlerimi kendime bile anlatamıyorum çünkü bu kendimi daha da üzmemeneden oluyor. Kendim bir hatayı tekrar tekrar yapınca öbür kendim kendime nasihat veriyor. Kendim nasihatları önce dikkate alıyor ama sonra bildiği yolda gidiyor. İşte sürekli bu bildiği yolda giden kendime çok sinir oluyorum. Çünkü kendimin kendime nasihattan daha fazla bir şey vermesini istiyorum. Kendi nasihatlerimin boşa gitmesi öbür kendimin özgür ve sınırsız olmasından kaynaklanıyor. Oysa asıl kendim az önce kendimin kendime yazdığı bir yazıdan rahatsız olmuş ve kendi kendimi uyarmıştır.

Serdal Göçmen

2015

"Sizi gidi sizi"

Badem bıyıklı, dini bütün, vatanperver, kutsal görev adamı; eğitim müsteşarı Beytullah bey, bir yandan konuşup bir yandan da iştahla ismarlanan kebabını yiyordu.

-Pişmiş domates ve biberi az koymuşlar, bilmiyorlar kuzum bu işi, nerde eski ustalar, sorsan herkes usta.

Adana kebabıyla kuzu şişi sıcak lavaşla dürüm yaparken, yanında getirdiği solcu gazeteye göz gezdirdi.

-Şu yazdıklarına bak! Ulan komünist özentileri, ulan anarşist vatan hainleri, aile terbiyesi almamışlar ki serseriler, milliyetçi ve muhafazakâr ailenin elinde yetişselerdi böyle mi olurlardı kuzum?. Bütün suç ailelerinde canım, ha bide bu gâvur, ecnebi, dinsiz komünist ajanlar var ya, memleketimizdeki mekteplere talebe kılığıyla sızıp gençlerimize anarşiyi özendiriyorlar. Değil mi Ahmet Bey?.

Başucunda ayakta bekleyen defterdarlık dairesi tahsildarı Ahmet Bey; zayıf, sıska, yarı kel, kaytan bıyıklı, hizmet süresini tamamlayıp emekliye ayrılmasına az kalmış, az konuşan, sakın, mülayim bir adamdı. Müsteşar beyin küçük bakır sürahidenden yayık ayrıranını içip badem bıyıklarının elinin tersiyle silip geçirmesini bekledikten sonra;

-Valla ne yaparsınız, genç bunlar, akılları havada, kanları hızlı akıyor, bazen isyankâr oluyorlar beyim.

Sigarasını yakarken, Ahmet beye ince kurnaz bir bakış attıktan sonra;

-Olur mu efendim?. Biz de genç olduk. Başımız önde, imam hatipten eve, evden mektebe, hocamıza, devletimize bir yanlımız oldu mu?. Tahsilimizi tamamladık, sabrettik, mevki makam sahibi olduk hamdolsun.

Ahmet Bey; müsteşarın lafı nereye getireceğini, biliyordu. Zaman kazanmak ve muhabbeti yumuşatmak için;

-Çay içermisiniz beyim? Bu dairenin çayı meşhurdur. Tavşan kanı mübarek.

-İçelim bakalım. Tek şekerli olsun. Eh Ahmet Bey ayakta kalma geç otur. Senin çocuklar nasıllar, tahsilleri nasıl gidiyor?

-İyidir beyim. İkisinde dersleri iyi. Kız iki, oğlan son sınıfta. Bu sene mezun olacak inşallah.

-Aynı okuldalar değil mi?

-Evet, beyim, Türk eğitimdeler.

Çaycı çayları servis ederken bir süre suskunluk oldu. Ahmet beyin içine bir sıkıntı düştü.

Müsteşar; içinden bir sonraki konuşacağı kelimeleri planlar gibi bir süre çay bardağına bakıp karıştırdıktan sonra;

-Mezun olacak diyorsun da, senin oğlan akıllı durmuyor. Yine olaylara karışmış. Rektörlükten yazı geldi. Kaç kere uyarılmışlar dinlememiş. Geçen cuma anarşist öğrencilerle rektörlüğü basmışlar. Polis müdahale etmiş. Nedir beyim senin oğlanın alıp veremediği, Baktım burs da alıyormuş. Daha ne istiyor, Derdi ne bunun? Sen baba olarak kulağını çekip konuşmuyor musun?

-Konuşuyorum konuşmasına da beyim, beni dinlemiyor. Parasız eğitim, eşitlik, gösteri hakkı, düşünce özgürlüğü, falan filan diyor.

-Bak sende anlıyormuşsun bu işlerden demek ki Ahmet bey, anlamasan bunları tekrarlar mısın? Sende destekliyorsun oğlanın düşüncelerini galiba.

-Yok, zinhar ben anlamam o işlerden beyim. Onca yıllık memurluk hayatımda hiç kimseye saygısızlığım, disiplinsizliğim olmadı. Çocuklarımı da elimden geldiği kadar iyi yetiştirdim.

-Biliyorum cancazım. Seni az buçuk tanırım, dini bütün bir kardeşimisin. Memurluk geçmişinde bir gün bile rapor almamışsın, yıllık izinlerinde bile gidip geliyormuşsun daireye, devletine milletine verdiğin hizmetlere minnettarız. Yoksa buraya kadar gelmez, rektörlüğün ricasını kabul eder, oğlunun okuldan uzaklaştırılmasını onaylardık. Ama ben ne yapıyorum?, Koskoca eğitim müsteşarı, buraya ayağına gelip, durumu düzeltmeniz için mesai harcıyorum. Bu çocuk kime çekmiş. Konuş aklını başına alsın. Bak mezuniyetine de az kalmış. Yakmasını kendini. Bende bir yere kadar idare edebilirim. Benimde üstüm var değil mi? Emir yüksek yerden gelirse kurtuluş olmaz. Aileden biri mi kıskirtiyor bunu?

-Ailemizde düşündüğün gibi biri yok beyim. Amcaları, dayıları içinde gücünde. Kız kardeşi de aynı okulda hiç bu işlere karışmaz.

-Kızın iyiymiş, çalışkanmış maşallah. Öyle de olması lazım, bu memleket herkese okuma fırsatı veriyor beyim. Okursan, diplomanı alırsan, yüce devletimiz gün gelir sana iş kapısını da, ekmek kapısını da açar hamdolsun. Ama gelgelelim senin oğlan anarşist, komünistlere uymuş kerata. Yok Sovyet komünizmi, yok Fransız devrimi, yok Lenin, yok Mao, yok eşitlik ve adalet, yok düşünce özgürlüğü deyip duruyorlar. Hepsi de yabancı kelimeler. Bak ecnebi özentileri gençlerimizi ne hallere getiriyor. Vatanına, milletine, Dinine, ümmetine, saygı ve sevgi gösteren herkese bu memleket ekmek verir kuzum.

...Badem bıyıklı, dini bütün, vatanperver, kutsal görev adamı ve ümmet ve millet şaheseri müsteşar Beytullah bey, üç bardak çayın üçüncüsünün bardağının dibindeki son kalan çayı da höpürdetip içtikten sonra ayağa kalkıp Ahmet beyin silkeleyip omzuna tuttuğu ceketini giydi.

-Neyse sözü fazla uzatıpta senin devlete vereceğin mesaiyi meşgul etmek istemem. Oğlanla son kez konuş, aklını başına toplasın, eğitimini yakmasın. Fişlenirse hiçbir okul onu kabul etmez. Emekleri boşa gider. Benim yapabileceğim bu kadar. Senin hatırına elimden geleni yapıyorum. Arada sen olmasan, eski muhabbetimiz olmasa çoktan uzaklaştırma emrini imzalamıştım. Zaman kaybetmeden hemen bu akşam rektörlüğe bir özür dilekçesi yazsın. Olaylara karışmayacağına söz versin. Akıllı olup derslerine çalışsın. Yoksa benden günah gider. Dediğim gibi benimde üstüm var canım, Ordan emir gelirse yapmak farz olur. Oo saat üç olmuş. Hadi eyvallah. Daha denetleyeceğim yerler var.

-Ayağınıza sağlık müsteşar bey, ben oğlanla bir kere daha konuşurum. Her zaman beklerim. Saygılar, hürmetler efendim, güle güle.

Ahmet Bey müsteşarı uğurladıktan sonra; daktilonun başında bir süre düşündü ve oğlu adına rektörlüğe verilmek üzere bir dilekçe yazdı.

-"Pek muhterem Sayın; Türk eğitim üniversitesi rektörlüğüne;"

Rektörlüğünüzün şahsıma uzaklaştırma amacıyla soruşturma açtığını öğrenmiş bulunmaktayım. Bu sebeple saygın rektörlük kurumunuza ve okulunuza karşı, sorumsuz ve saygısızca davrandığım ve bazı kendini bilmez anarşist grupların etkisi altında kalıp, üniversitenizin bazı kanun ve kurallarıyla ilgili, olumsuz gösteri ve eleştirilere katıldığım için son derece pişmanım. Anamın ve babamın telkin ve nasihatlerinden sonra çok düşündüm. Eğer okuldan uzaklaştırılırsam onların üzümlü kahrolacağını biliyorum. Son sınıfta olmam sebebiyle, tahsilimin yarım kalmasını hiç arzu etmediğimi bildirerek, bundan sonra kendimi sadece derslerime ve eğitime adayıp, bu tür olaylardan uzak duracağıma söz veririm. Yüce rektörlük makamına saygılarımla.

"Yılmaz aksu"

İmza: (.....)

Ahmet Bey dilekçeyi yazıp, mesaisi bittikten sonra evine gitti. Karısı kapıyı açınca moralinin bozuk olduğunu anladı.

-Ne oldu bey yüzünden düşen bin parça.

-Yok bir şey, Yılmaz geldi mi?

-Daha gelmedi. Ne oldu hayırdır?

Akşam yemeğini yerlerken Yılmaz eve geldi. Yılmaz; yirmili yaşlarda, uzun boylu, kirli sakallı, kumral, oldukça iri, yakışıklı bir delikanlıydı. Çocukluğundan beri annesini babasını hep dinler, karşılık vermez, ama sonunda kendi bildiğini yapardı. İnatçı bir yapıya sahipti. Babası oğlunun bu huyunu bildiği için dilekçeyi kendisi yazmıştı. Ama şimdi bunu oğluna nasıl imzalatacağı. Mutlaka imzalatması gerekiyordu. Bunun için her yolu deneyecekti. Yıllarca dairede dirsek çürütmüş, yememiş yedirmiş, içmemiş içirmiş, iki çocuğunu okutmak için eşiyle birlikte her türlü fedakârlığı yapmıştı. Emeklerinin boşa gitmesini istemiyordu.

Yemekte konuyla ilgili bir şey konuşulmadı. Yılmaz odasına çekilince, iki çay doldurup, dilekçeyle birlikte odasına girdi. Karşısına oturdu. Baba şefkati taşıyan samimi bir ses tonuyla;

-Nasılsın oğlum, okul nasıl, dersler nasıl gidiyor?

-İyi baba bir yaramazlık yok. Gidip geliyoruz işte.

Yılmaz evde okuluyla ilgili konuşmayı sevmezdi, hep kısa keserdi. Babası ne zaman böyle lafa girse, sonunda bir nasihat, bir sitem geleceğini biliyordu.

Oğlunun nabzını yoklayıp, konuşmak için uygun zaman olduğunu hisseden emektar Ahmet bey;

-Bu gün daireye eğitim müsteşarı Beytullah bey geldi, ezelden tanırım, seninle ilgili konuştuk. Okulda bazı

olumsuz şeyler olmuş, rektörlük müsteşarlığı yazı yazmış. Senin ve bazı arkadaşlarının okullarından uzaklaştırılmanı istiyorlarmış. Koskoca müsteşar ayağıma kadar geldi, rektörlüğe özür dilekçesi yazsın, ben koştum, affedecekler, eğitimine devam etsin dedi.

-Ya öylemi dedi müsteşar bey, ne suç işlemişim de af dileyecemmişim?

-Rektörle konuşmuşlar oğlumu inat etme, bak ben senin yerine dilekçeyi yazdım, hadi imzala da bu iş uzamasın, emeklerimiz boşa gitmesin, ben sizi bir memur maaşıyla böyle işlere bulaşın diye mi okuttum, babanı üzme, hadi imzala oğlum. bak hakkımı helal etmem.

Yılmaz babasının yazdığı dilekçeyi okurken yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. Babasını çok seviyordu, üzülmelerini istemiyordu, onun bu güne kadar evlatları için ne çileler çektiğini biliyordu, hepsine bizzat şahit olmuştu.

-Tamam baba, sen üzülme, imzalar yarın teslim ederim.

-Aslan oğlum, ha şöyle akıllı ol, bu işlerin sonu yok oğlum, herkes yerinde kalır, kimseye bir şey olmaz, sonunda olan sana olur.

Ahmet bey içinde derin bir rahatlama ile televizyonun karşısına geçip, haberleri izlemeye koyuldu.

Yılmaz babasının yazdığı dilekçeye bir süre bakıp bakıp güldü. Bu gülüşte mutluluk yoktu. Umut yoktu. Hayal yoktu. Özlem yoktu. Çaresizlik ve isyan vardı. Sinirinden ve acısından gülüyordu.

Birden içindeki ateş tutuştu, alev aldı, yangın oldu, büyüdü. İsyanı ve direnci gözlerine yansdı. Babasının eline hüznün ve şefkat ve minnetle tutuşturduğu müsveddeyi buruşturup çöpe attı. Yeni bir dilekçe yazdı.

“Türk eğitim üniversitesi rektörlüğüne;”

Şahsıma açmış olduğunuz soruşturmada ve şikâyet ettiğiniz devletimizin müsteşarının babamla konuştuğundan yeni haberim oldu. Koskoca müsteşarın neden babamın görev yaptığı daireye gittiğine bir anlam veremedim. Babamı bu işe karıştırmamız, bu ülkenin gençlerinin farklı düşüncelerine önem vermediğinizin, saygı duymadığınızın, fikirlerini önemsemediğinizin apaçık göstergesidir. Oysa gelip benimle konuşulseydi; saygıdeğer devlet büyüğümüze; samimi bir şekilde yönetiminizle ilgili dertlerimizi, sorunlarımızı anlatabilirdik. Mesela; çok değerli memleketimizin, çok değerli zatına; neden okulunuzda stant açamadığımızı? Neden bazı kültürel ve sanatsal etkinliklerimize izin vermediğinizi?, neden sizin tekdüze dünya görüşünüze ve düşüncenize aykırı, dergi, çıkarıp, dağıtamadığımızı?, neden gerici, yobaz, faşist, ümmetçi cemaat, tarikat ve grupların her türlü etkinliklerine izin verip te, bizlere bu imkanları vermediğinizi?, neden bizim fikirlerimize saygı göstermediğinizi sorabilirdik. Ama sormadık. Çünkü devletimiz sağ olsun; hiçbir zaman bizim görüş ve düşüncemize saygısı ve tahammülü olmadı. Ve bundan sonra da olmayacak gibi görünüyor. Yönetiminizle, devletimizle, hükümetimizle ilgili en ufak eleştiride bile hemen; “Komünist, Anarşist, Vatan haini” damgası yapıyorsunuz. Bizler; sizler gibi düşünmek ve yaşamak zorunda mıyız? Aykırı fikirlere neden bu kadar tahammülsüzsünüz?, Devlete sırtınızı dayayıp, yüksek makamlarınızda oturup, yüksek maaşlarınızı alıp, döner sermayeden nemalanıp, yazlıklarınızda, villalarınızda yaşayıp, lüks arabalarınıza binip, rahat koltuklarınızdan konuşmak elbette kolaydır. Zor olan bizim yaptığımız gibi kısıtlı ve zor imkanlarla haksızlıklara, sorumsuzluklara, eşitsizliklere karşı savaşımdır. Sizde ders notlarından görmüş olduğunuz gibi başarılı tahsilimi tehlikeye atıp, babamı ve annemi üzme pahasına bu haklı mücadelemde devam edeceğimi, sizlerin tehditlerinizden de zerre kadar korkmadığımı ve bir santim dahi geri adım atmayacağımı arz ederim.

Türk eğitim üniversitesi, öğrencisi: Yılmaz Aksu.

İmza: (yılmazaksu)

Sonra nemi oldu?, sonrasını zaten biliyorsunuz...

Serdal Göçmen

2017

Çiçekler, Aşklar, Destanlar.

Gül, Lale, Nergis, Çiğdem. Nilüfer, Karanfil, Papatya, Fulya. Hepsi de güzel çiçekler mis gibi de kokarlar, sadece çiçekte de değil bizde de yaşarlar. Küçük, tatlı, masum ve sevimli kızlarımıza onların isimlerini veririz. Kızlarımızın bu isimleri hak ettiğini düşünürüz. Oysa gerçekten hak ediyorlar mı diye sorgulamayız. Onlar bizim küçük sevimli kızlarımız, gelinlerimiz, hayallerimiz, sevdalarımız, aşklarımız, özlemlerimiz, bacılarımız, karılarımız, kadınlarımız, analarımız. Onlar yağmurla, rüzgarla, güneşle büyüsün, çiçek gibi açsın, çiçek gibi koksun, çiçek gibi renkli, alımlı, eşsiz ve güzel olsun, hep sevilsin, sevilsin diye...

Oysa birçok çiçek gerçek sevgiyi tadamadan solar biter, kaybolur, söner. Kimisi ılık rüzgarda sallanan ince bir bedene tutunan sarı, narin Kırçiçeği. Öbürü; Tomurcuk dalından koparılan Gül. Biri; Umuda, güne, göğe, güneşe tertemiz bir avuç gibi açılan Papatya. Diğeri; Büyük sarsılmaz bir kayanın gölgesine hapsolmuş Nergis, Menekşe, Manolya, Mine, Yasemin...

Bu çiçeklerden en az bir tanesi ömrümüze girmiştir. Birini beklemiştir köşe başlarında, biri gönlümüze düşmüştür, sarmışızdır birini sınırsız tenimize, birinin hala kokusu içimizde kalmıştır, biri rengini vermiştir göz bebeklerimize. Biri yüreğimize işlemiştir adını. Birini hep bekleriz, özleriz, biri hep ulaşılmazlıktır benliğimizde...

Çiçekler; Güzel kokan çiçekler. Temizler, güzeller, duygu dolu, sevgi dolu, aşk dolu yürekler. Hangi birini ansam, yazsam, söylesem; Kalem yetmez yazmaya, zaman yetmez saymaya...

İşte bu insan çiçeklerinden vardır mutlak gerçek aşkı yaşayan, destanları Kerem ile, Mecnun ile, Ferhat ile, Mahmut ile, Kamber ile, Ali ile, Garip ile, Murad ile, Tahir ile; Ellerden ellere, dillerden dillere, gönülden gönüle dolanan. Anıları nice nice bahçelerin kokusuna karışan...